

Ikt. sz.: NJB/33-2/2016.

NJB-15/2016. sz. ülés
(NJB-38/2014-2018. sz. ülés)

J e g y z ő k ö n y v

az Országgyűlés **Népjóléti bizottságának**
2016. december 5-én, hétfőn 9 óra 08 perckor
az Orzágház főemelet 58. számú tanácstermében
megtartott üléséről

Tartalomjegyzék

<i>Az ülés megnyitása, a határozatképesség megállapítása, a napirend elfogadása</i>	5
<i>A bizottság elnökének ügyrendi javaslata</i>	5
<i>Döntés az ügyrendi javaslatról</i>	6
<i>Balog Zoltán, az emberi erőforrások miniszterének éves meghallgatása (Az Országgyűlésről szóló 2012. évi XXXVI. törvény 41. §-a alapján)</i>	6
<i>Balog Zoltán hozzászólása</i>	6
<i>Kérdések, hozzászólások</i>	13
<i>Balog Zoltán válaszai</i>	23
<i>Az ülés berekesztése</i>	33

Napirendi javaslat

1. Balog Zoltán emberi erőforrások minisztere éves meghallgatása
(Az Országgyűlésről szóló 2012. évi XXXVI. törvény 41. §-a alapján)
2. Egyebek

Az ülés résztvevői

A bizottság részéről

Megjelent

Elnököl: Dr. Selmeczi Gabriella (Fidesz), a bizottság elnöke

Dr. Bene Ildikó (Fidesz), a bizottság alelnöke
Dr. Kovács József (Fidesz), a bizottság alelnöke
Korózs Lajos (MSZP), a bizottság alelnöke
Vágó Sebestyén (Jobbik), a bizottság alelnöke
Kovács Sándor (Fidesz)
Dr. Molnár Ágnes (Fidesz)
Révész Máriusz (Fidesz)
Dr. Tapolczai Gergely (Fidesz)
Dr. Zombor Gábor (Fidesz)
Harrach Péter (KDNP)
Tóbiás József (MSZP)
Ander Balázs (Jobbik)
Rig Lajos (Jobbik)
Szabó Timea (független)

A bizottság titkársága részéről

Dr. Buksza Zsolt, a bizottság főtanácsadója

Meghívottak

Hozzászóló

Balog Zoltán emberi erőforrások minisztere

Megjelentek

Czibere Károly, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára
Dr. Ónodi-Szűcs Zoltán, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára
Dr. Rétvári Bence, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára
Veresné Novák Katalin, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára

(Az ülés kezdetének időpontja: 9 óra 08 perc)

Az ülés megnyitása, a határozatképeség megállapítása, a napirend elfogadása

DR. SELMECZI GABRIELLA (Fidesz), a bizottság elnöke, a továbbiakban ELNÖK: Nagy tisztelettel és szeretettel köszöntöm a Népjóléti bizottság vendégeit, és külön tisztelettel köszöntöm Balog Zoltán miniszter urat.

A miniszter úr azért érkezett ma hozzánk, hogy az éves meghallgatást elővezesse és megtartsa.

Engedjék meg, hogy először megállapítsam a határozatképeséget. *(Jelzésre:)* Határozatképesek vagyunk.

Kell-e helyettesítést ismertetnem? *(Jelzésre:)* Nincs helyettesítés.

Akkor először kérdezem a bizottságot, hogy elfogadja-e a bizottság napirendi pontját, amely ma Balog Zoltán, az emberi erőforrások minisztere éves meghallgatása lesz. Ki az, aki támogatja a napirendi pontot? *(Szavazás.)* Volt-e ellenszavazat? *(Nincs jelentkező.)* Tartózkodás? *(Nincs jelentkező.)* Nem volt. Tehát a bizottság egyhangúlag elfogadta a mai ülés napirendjét.

Tisztelt Bizottság! A mai meghallgatás rendjére vonatkozó javaslatot terjeszték elő.

A bizottság elnökének ügyrendi javaslata

Az első javaslatom az, hogy a bizottság a képviselői felszólalások időtartamát 3 percben határozza meg. A második javaslatom pedig az, hogy a képviselői hozzászólásokra, illetve a kérdésekre, véleményekre egy körben kerüljön sor, tehát a miniszter úr reagálását követően további felszólalásra már nem lesz lehetőség. A miniszter úr tehát első körben megtartja a beszámolót, utána következnek a képviselők, majd a miniszter úr reagál az elhangzottakra, illetve a feltett kérdésekre válaszol.

Indoklásként hadd mondjam el, hogy fontosnak tartom, hogy a mai meghallgatás 11 óráig, 11 óra előtt befejeződjön, hiszen a miniszter úr utána az Igazságügyi bizottságba megy hasonló napirendi ponttal. Bár nem kötelességem, de hadd mondjam el azt is tájékoztatásképpen, hogy a miniszter úr programja rendkívül zsúfolt volt az elmúlt két hónapban, több időpont is kitűzésre került.

Köszönjük szépen, hogy így advent időszakában, még karácsony előtt időt szakít ránk, és megtartja a beszámolóját.

Az ügyrendi javaslat tehát elhangzott, amelyhez a szavazás előtt képviselőcsoportonként egy-egy fő egyperces hozzászólására van lehetőség a házszabály szerint; tehát képviselőcsoportonként. Először a Jobbik képviselőcsoportjából Vágó Sebestyén képviselőtársamat kérdezem.

VÁGÓ SEBESTYÉN (Jobbik), a bizottság alelnöke: Köszönöm szépen a szót, elnök asszony. Nekem az a javaslatom, hogy bár szűkös az idő, de szerintem még beleférne miniszter úr válasza után még egy egyperces reagálási lehetőség képviselőnként. Úgy gondolom, ez így lenne tisztességes, hogy tudjunk reagálni arra, amit a kérdésünkre miniszter úr válaszol. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Az ügyrendi hozzászólás elhangzott. Van-e még más képviselőcsoport, amely szeretne az ügyrendi javaslathoz hozzászólni? *(Nincs jelentkező.)* Ha nincs, akkor szavazásra teszem fel a kérdést.

Először arról kérdezem a bizottságot, ki az, aki támogatja Vágó Sebestyén ügyrendi javaslattól eltérő javaslatát. *(Szavazás.)* Ez 5 igen. Ki az, aki nem támogatja? *(Szavazás.)* Ez 9 nem. A bizottság tehát nem támogatta a Jobbik módosító javaslatát.

Döntés az ügyrendi javaslatról

Kérdezem a tisztelt bizottságot, ki az, aki az eredeti ügyrendi javaslatot elfogadja. *(Szavazás.)* Ez 9 igen. Ki nem támogatja? *(Szavazás.)* Ez 5 nem. Az ügyrendi javaslatot a bizottság tehát elfogadta.

Most tehát tisztelettel megkérem miniszter urat, tartsa meg beszámolóját.

Balog Zoltán, az emberi erőforrások miniszterének éves meghallgatása

(Az Országgyűlésről szóló 2012. évi XXXVI. törvény 41. §-a alapján)

Balog Zoltán hozzászólása

BALOG ZOLTÁN, az emberi erőforrások minisztere: Köszönöm szépen, elnök asszony. Én is tisztelettel köszöntöm a bizottság tagjait, a képviselőtársakat és a megjelenteket.

Ha arra az átfogó kérdésre próbálunk válaszolni, a szónak a tágabb értelmében, hogy hogyan is néz ki Magyarországnak a szociális állapota, és ebben természetesen benne van a családok helyzete, benne van az egészségügy helyzete, és természetesen a társadalmi tagozódás szerint az összes általunk vizsgált vagy elkülöníthető, sajátos jellemzőkkel bíró csoportnak a helyzete, akkor ezt mindenképpen egyfajta minimális történeti kitekintéssel kell megtenni. Éspedig azért kell ezt így megtennünk, merthogy a vállalásunk 2010-ben az volt - bár egy évről kell beszámolnunk, mégiscsak 2010-hez kell visszamennem, mint a kályhához, és onnan kell indulni -, hogy akkor tudunk az ország szociális állapotán javítani, ha ezt a gazdaság lehetővé teszi. Láttunk olyan intézkedéseket, amelyeket én azért neveznék látszatintézkedéseknek, mert nem javítottak úgy az egész országnak, a közösségnek az állapotán, ahogyan megpróbáltak az egyénnek vagy a családoknak az állapotán javítani. Mi azt mondtuk, hogy hitelből nem tudunk jó megoldásokat ajánlani, mert ez az ország, az önkormányzatok, az intézmények és a családok eladósodásához vezet, tehát ennek középtávon - de kiderült, hogy már rövid távon is - azok isszák meg a levét, akiken egyébként segíteni akarunk. Tehát az első feladat a gazdaság stabilizálása volt, amely 2010-ben bizony nagyon rossz állapotban volt, éveken keresztül nem sikerült gazdasági növekedést produkálni. Ez a helyzet változott meg a 2010-es évek közepére. Az elmúlt egy-két évben, mondhatnánk így, a gazdasági növekedésnek az erőteljessége tette lehetővé azt, hogy a közszolgálat vagy a közszféra területén dolgozóknak - hiszen ez egy központi kérdés - olyan béremelési ajánlattal tudtunk előlépni, amely lényegesen javítja az ő helyzetüket a munka világában.

De ezt mégiscsak megelőzte - ezt is el kell mondani, hiszen ezt már a korábbi kormányok megtervezték - az a nagyon komoly infrastrukturális fejlesztés, amely elsősorban az egészségügy területén volt látható, de mondhatom azt, hogy a szociális szférában és különösen is a felzárkózás területén sikerült olyan modellértékű megoldásokat kifejleszteni, amelyek lassan, de biztosan a szociális ellátórendszernek a részei lesznek. Tehát ha nem is az ottani munkavállalókat vagy közalkalmazottakat, köztisztviselőket céloztuk meg, de mindenképpen az infrastrukturális fejlesztése ezeknek az ágazatoknak, abban az időszakban is, amikor a gazdasági növekedés még minimális volt vagy egyáltalán nem volt, elindult. Gondoljunk csak a vidéki kórházak fejlesztésére; lehet mondani azt, hogy tulajdonképpen nincs olyan vidéki kórház, amely valamilyen módon ezekből a fejlesztésekből nem részesült. Mondhatjuk azt

persze, hogy ezek európai uniós pénzek, amelyek egyébként is Magyarországra érkeztek volna, de ha szabad, itt azért mégiscsak elmondom, érdemes mindig újra elmondani, hiszen ellenhangok is vannak - bár az egyik legerősebb ellenhang, ha jól látom, tegnap könnyek között megbukott: az olasz miniszterelnökre gondolok -, minthogyha ezek az európai uniós fejlesztések valamifajta könyöradományok lennének az Unió részéről. Világos mindenki számára, hogy szerződésben rögzített olyan tételek ezek, amelyek Magyarországra érkeznek, amelyekben egyrészt benne van a magyar adófizetők befizetése is, másrészt pedig járnak ezek az összegek azoknak a feltételeknek a teljesítéséért, amelyekkel mi beléptünk az Európai Unióba, nem beszélve arról, hogy néhány olyan ország, amelyik elkezdte lebegtetni azt a kérdést, hogy mi lenne, ha ezeknek egy részét visszatartanák és nem fizetnék ki Magyarországnak, azoknak az országoknak a gazdasága ebben nagymértékben részesül. Ha talán egy nem is annyira átgondolt vagy nem elég óvatos nyilatkozatára gondolunk az egyik európai uniós biztosnak: ő azt állítja, hogy a lengyel gazdaságra fordított európai uniós támogatásoknak több mint a fele egyébként a német gazdaság növekedését is szolgálja, a német befektetésekhez kerül. Tehát szerintem ez egy fontos dolog, hogy tudjuk, hogy amit így kaptunk szociális fejlesztésre, egészségügyi fejlesztésre, azok nagyon jelentős összegek voltak, csak az egészségügy tekintetében maguk a kórház-rehabilitációk, -rendbetételek több mint 300 milliárd forintot jelentettek, és ehhez még egy 100 milliárdos tétel hozzájött, amellyel a kórházakon belül a műszerellátottságot, tehát a belső berendezéseknek a felújítását tudtuk támogatni európai uniós és magyar forrásokból.

Tehát ha három lépcsőben nézem azt, ami történt, akkor az első volt a gazdasági növekedésnek, a gazdasági alapoknak a megteremtése, hogy tartós, nem hitelekkel finanszírozott béremelés lehessen. A második lépés volt az infrastruktúra fejlesztése, itt adott esetben új szolgáltatások létrehozása. A harmadik lépés pedig, amely egy különösen erős lökést kapott most ősszel, illetve január 1-jétől mindez folytatódik, az pedig az a nagy béremelési program, amelynek a legnagyobb szükségét egyébként éppen az egészségügyben láttuk, rögtön a kormányzás első időszakában elindult, tehát 2011-12-től, úgy, hogy '12-től folyamatosan beszélhetünk ezekről a béremelésekről.

Ez egy olyan világ természetesen, ahol sohasem lehetünk elégedettek, mert ki merné azt mondani, hogy ne lehetne Magyarország szociális helyzetén, a családok állapotán javítani. De azért ha a számokat nézzük, a számok nyelvén mégis el lehet mondanunk azt, hogy tulajdonképpen - egy-két kivételt én magam is fogok majd említeni - egy-két kivételtől eltekintve a számok azt mutatják, hogy Magyarország mind az egészségügyi ellátásban, mind a szociális ellátásban, mind a családok helyzetében jelentős lépéseket tett előre minden évben, és ez igaz a 2015-16-os évekre is; ezek a számok azok, amelyekre érdemes koncentrálni.

Aztán persze lehet vitatkozni azon, hogy ez egy elégséges növekedés-e, vagy lehetne még többet tenni, minden esetben érdemes természetesen többet tenni ebben az ügyben. A középpontjában a tágabb értelemben vett szociálpolitikának a családpolitika áll, tehát hogy nem kizárólag egyénekre, családtagokra koncentrálna, hanem a családot egészen tekintve próbáljuk a különböző generációknak, akár az időseket nézem, akár a munkavállaló középkorúakat, vagy éppen a gyermekeknek, vagy az ifjúságnak az állapotát, ezeket a területeket együtt, a családból megközelítve próbáltuk javítani a helyzetüket. Nagyon fontos, hogy van egy olyan közösségi szint, ahol a családokat szintén meg lehet közelíteni, ezek az úgynevezett civil szervezetek vagy - mondjuk így - polgári szerveződések, vagy éppen az egyházak világa, amin keresztül szintén próbáltuk elérni a családokat.

A másik fontos eleme ennek a politikának a munkaalapú társadalomnak az erősítése. A foglalkoztatásban, bár az nem direkt módon tartozik a minisztériumunknak a hatáskörébe, hiszen ezzel mind a Nemzetgazdasági Minisztérium, mind pedig, ha a közfoglalkoztatásra gondolok, a Belügyminisztérium foglalkozik, mégis mondhatjuk azt, hogy mi nyújtottuk azokat a kiegészítő szolgáltatásokat vagy kísérő programokat, amelyek például a közfoglalkoztatásban nemcsak egyszerűen valamifajta munkaviszonyt hoztak létre az állam és az egyének között, hanem megpróbálták a mentális meg a szakmai képzésben is segítséget nyújtani azoknak, akik ebben a foglalkoztatási formában jutottak munkához.

Itt az adatok igencsak meggyőzőek, ha arra gondolunk, hogy csak az elmúlt héten is 1,6 százalékponttal csökkent a munkanélküliségi ráta, ma 4,7 százalék. Hat felett indultunk, hét körül volt az, amikor elkezdtük a kormányzást. Ilyen alacsony 1996 óta a nyilvántartott álláskereső száma soha nem volt Magyarországon, 2015 októberéhez képest is 16,9 százalékkal csökkent. Ez az elmúlt tíz év, ahogy említettem, legjobb adata, a nyilvántartott álláskereső aránya a gazdaságilag aktív népességhez viszonyítva 6,2 százalék.

És akkor látjuk azt, amelyik megint csak hat a szociális szférára, és még valóban nem tisztáztunk itt minden kérdést. Bízom benne, hogy az elkövetkező kormányulések ebben az ügyben biztató választ fognak adni. A kötelező legkisebb havi munkabér vagy minimálbér összegének az emelése, amit a munkaadókkal, a munkavállalókkal sikerült kialakítani néhány nappal ezelőtt, egy olyan változást indít el a bérvizonyokban, a jövedelemviszonyokban Magyarországon, ami nyilván ki fog hatni a közszférára is, részben függetlenül, részben pedig együtt azokkal a lépésekkel, amelyeket mi magunk terveztünk meg, függetlenül a minimálbérnek az állapotától vagy a mozgásától, akár a nyugdíjasok, az idősek területén, akár pedig a közszférában foglalkoztatottak területén. En ezt a bérmegállapodást most különösebben nem ismertetném, ez aránylag ismert, de fontos tényezője mindannak, ami majd a szociális és egészségügyi szférában le fog játszódni. Azt hiszem, a társasági adókulcsnak a mérséklése 2017. januártól 9 százalék, és egy lényeges eleme lesz ennek a bérfelzárkóztatásnak, hiszen részben az itt megtakarított összegekből tudják majd a munkaadók a minimálbérnek az emelését ellátni.

A tervezett kormányzati lépés a szociális bér- és illetménytábla alá sorolt - itt most a szociális szféráról beszélek először - 81 ezer személy esetében a 94 százalékát érinti azoknak, akik ebben a szférában dolgoznak, az emelés, kit kisebb, kit nagyobb mértékben, az ágazat 77 ezer dolgozóját érinti, az összes kategóriában, erről majd még mondok talán részletesebb számokat is. Az egészségügyben a leglátványosabb, a legjelentősebb a többlépcsős, érezhető mértékű béremelés, ami 2016-ban kapott egy új lépést. 2017 végéig összesen, csak ebben a két évben pluszban százmilliárd forint érkezik az orvosokhoz és a szakdolgozókhöz. Ez azt jelenti, hogy azt mondjuk, hogy két év, de valójában másfél év alatt 207 ezer forinttal növekszik az orvosoknak a bére, és ahogy említettem, 2011-ben határoztuk el, '12-ben indultunk, mondhatjuk azt, hogy 2012-2019 között, és itt nem nominális, hanem reális bérnövekedésről beszélünk, megduplázzuk a szakdolgozóknak a bérét.

A szociális ágazatot már említettem: itt is '14-ben indítottuk el a bérfelzárkóztatást. Itt nincs életpálya, mondjuk így zárójelben még, és akkor itt bezárom a zárójelet, mert itt a különböző foglalkoztatási formák nehezé teszik az életpályának a bevezetését, meg egyéb ügyeket is el kell még rendeznünk, de itt is mondhatjuk azt, hogy a 16 százalékos béremelés a költségvetésben az elmúlt két évben körülbelül 50 milliárd forintot jelentett; a bölcsődei dolgozóknál ez különlegesen megugrott. Erre is kitérek majd a részletes beszámoló nál, de már itt elmondhatom azt, hogy a bölcsődefejlesztés egy fontos prioritása a kormánynak. Ez

részben a gyermekellátás miatt nagyon fontos, de legalább ennyire fontos a női munkavállalás erősítése ügyében, amelyik, úgy tűnik, a modern társadalmakban ma már a legnagyobb akadálya a gyermekvállalásnak, hogy hogyan lehet gyermeknevelés mellett dolgozni. Itt a bölcsődei ellátás egy alapvető kérdés. A bölcsődei dolgozóknál 7500 főt érintett a béremelés, a felsőfokúaknál, akik az életpályához kapcsolódtak, 46 százalék, a középfokúaknál 12 százalék, és itt látunk egy olyan örvendetes folyamatot már a felvételi számokat tekintve, hogy bizony sok középfokú bölcsődei dolgozó jelentkezik felsőfokú képzésre, mert szeretne ebbe a kategóriába kerülni. Ez nyilván fogja növelni az ellátás színvonalát, ez csak egy év alatt plusz 9 milliárd forintot jelent.

A családtámogatások rendszerénél két dolgot lehet elmondanunk: a családközpontúságon túl megint csak a munkához kötött jövedelmeknek vagy bevételeknek a növelését. Itt komoly előrelépéseink vannak. Mondhatjuk azt, hogy csak 2016-ban a GDP 4,7 százalékát fordította Magyarország családtámogatásra, ebben abszolút listavezetők vagyunk az Európai Unióban. Itt további számokkal nem terhelném a bizottságot. Talán egyet érdemes elmondani: azt, hogy ha összehasonlítjuk 2010-zel, akkor ez azt jelenti, hogy minden egyes családra átlagosan 1,1 millió forinttal több forrás jutott hét év alatt, mint ahogy ez korábban volt, és a munkaalapú támogatások kedvezményének az aránya is egy fontos szociálpolitikai és foglalkoztatáspolitikai mutató, hogy milyen arányban vannak az alanyi jogon járó juttatások, és melyek azok a juttatások, amelyek a munkához, munkaviszonyhoz vagy biztosítási jogviszonyhoz kötöttek. Elmondhatjuk azt, hogy itt több mint duplájára nőtt azoknak a támogatásoknak az aránya, amelyek munkavállaláshoz kötöttek; 2010-ben 24 százalék volt, '17-ben pedig 53 százalék, és abszolút értékben is növekedtek ezek a számok. Tehát nem az arányok tolódtak el, hanem maga az abszolút szám is növekedett.

Az előbb beszéltem már az egészségügynek a forrásairól. 2017-ben az idei két évhez képest is több mint 200 milliárd forinttal nagyobb költségvetési forráshoz jut az egészségügy. Az uniós fejlesztésekről már beszéltem.

Az elmúlt évben elindult emberi erőforrás fejlesztését támogató operatív programok, becenevén az EFOP támogatási keretösszegéről hadd mondjak néhány szót. A szociális szférában körülbelül 100 milliárd forint, társadalmi felzárkózásra 125 milliárd, egészségügyre 132, és család- és ifjúságügyre megint csak 100 milliárd forintot jelent. Valamilyen módon - és itt valóban fontos a kötelező szerénység - azért mégiscsak azzal a demográfiai helyzettel, amelyik a legközpontibb problémája szerintem ma a magyar társadalomnak a jövő szempontjából - érződnek ezek az intézkedések, ha arra gondolunk, hogy a 2011-es mélypontról, ahol a termékenységi ráta 1,24 százalék volt, 2015-re 1,44 százalékra emelkedett. Utoljára ilyen jó adat megint csak 1996-ban volt, tehát az elmúlt éveknek az egyik legjobb adata, miközben tudjuk azt, hogy minimálisan 2,1-et kellene elérnünk ahhoz, hogy biztonságban gondolhassunk a jövőre. Biztos kiváltja ez néhányak kritikáját, de mégiscsak el kell mondanom, hiszen számunkra mind az Alaptörvény értelmében, mind pedig annak az értékrendnek az értelmében, amelynek alapján kormányozni próbálunk, a házasságkötések számának a rekordnagyságú emelkedése mindenképpen egy pozitív dolog.

S talán abban itt megegyezhetünk, hogy egy születendő vagy megszületett gyermeknek a házassági kötelék általánosan - nyilván vannak negatív kivételek -, a házasságban született gyermekek nagyobb biztonságot élvezhetnek. 2015-ben az előző évhez képest 19 százalékkal növekedett a házasságkötések száma, ez 2017-hez *(sic!)* képest 30 százalékos növekedést jelent. Utoljára ilyen jó adat - talán ez sem véletlen - 2002-ben volt Magyarországon. S ha a 2002-2010. évit - nem véletlenül ezt a nyolc évet - tekintem, akkor 23 százalékkal csökkent a házasságok száma. Úgy gondolom, ez

egy nagyon fontos adat. És a válások számának 15 százalékos csökkenése is egy nagyon lényeges adat; ez 15 százalékkal alacsonyabb, mint öt évvel ezelőtt volt.

A terhességmegszakítások számáról, miközben sajnos azt kell mondani, hogy Európában mi itt mindig vezető helyen vagyunk, mégiscsak azt lehet mondani, hogy összességében 2010 óta 23 százalékkal csökkent, a tavalyi évhez viszonyítva 8,7 százalékkal. A halálozások száma is csökkent 2016-ban, a 2015-ös adatokhoz képest 7,6 százalékkal. Így valamennyire a természetes népességfogyás üteme is csökkent Magyarországon, körülbelül 25 százalékkal. Ez természetesen nem adhat okot elégedettségre, de azért a tendencia mégiscsak reménykeltő. 2016. január 1-jén a népesség létszáma 9 millió 863 ezer fő volt.

Ahol mi egy fontos demográfiai és egyébként szociális biztonsági és gyermekvédelmi feladatot látunk, az az örökbefogadások száma, ahol bizony van még tennivaló, de mégiscsak mondhatjuk azt, hogy már 2014-ben is növekedett 8 százalékkal, '15-ben további 3,2 százalékkal 807 főre. S mondhatjuk, hogy az elmúlt tizenkét év legjobb három éve közé tartozik az, hogy 800 fölé sikerült az örökbefogadások számát vinni.

Ha szabad, még néhány mondat a konkrét területekről, és azután a kérdések nyilván kiadják már a képet; én a pozitívumokat mondom, önök nyilván inkább a kritikát fogják mondani.

Az egészségügyi körkép azt mutatja, hogy folyamatosan nőnek - az OECD által is visszaigazoltan már - az egészségügyre fordított összegek. A 2009-es mélypont után az OECD ma egy 1,2 százalékos növekedést jelent, és azt szeretnénk, ha 2018-19-re a V4-ek átlagát el tudnánk érni. Ez hat év alatt 40 százalékos forrásnövekedést jelent az egészségügynek. S ha azt mondom, hogy egyedül a gyógyszerkassza kiadásai nem növekedtek, akkor ez a lakosság szempontjából mindenképpen pozitívum, ugyanis ez azt jelenti, hogy - miközben a gyógyszerellátásban nem voltak komoly fennakadások - egy fillérrel sem növekedett egyébként a gyógyszerek ára. Úgy gondolom, ez egy lényeges adat. Mint ahogy az is, hogy a születéskor várható élettartam növekedett az elmúlt időszakban.

A fejlesztésekről már beszéltem, a költségvetési forrásokról is. Ahol igyekszem finom önkritikát gyakorolni, illetve azt a területet megnevezni, ahol bizony még jelentős előrelépésre van szükség, ha el akarjuk érni a céljainkat, akkor az a szakemberhiány kérdése, különösen is az alapellátásban. Miközben mondhatjuk azt, hogy ez egy európai tendencia, hogy a házi orvosok között az előregedés igen lényeges probléma, például Németországban rosszabb a helyzet ebből a szempontból, mint Magyarországon, de ez nem jelenti azt, hogy mi ezt itt megoldott kérdésként tekintenénk, hogy ne gondolnánk azt, hogy vannak itt feladataink. Mind a praxisvásárlásban, mind pedig a letelepedés támogatásában szeretnénk az összegeket lényegesen emelni, hogy az valóban vonzó legyen, és hogy ne legyenek Magyarországon olyan körzetek, amelyek tartósan, ha nem is ellátatlanok, hiszen az ellátást akkor is meg kell szervezni, de semmiképpen nem rendelkeznek önálló háziorvossal.

Ez abból is következik, hogy az egészségügy mégiscsak egy nagy biznisz, akár akarjuk, akár nem, hogy milyen módon növekszik itt az ellátási igény, s hogy mennyire nehezen tud ezzel lépést tartani a kínálat, azért azt kell mondani, hogy 1991-ben, amikor többen voltunk, mint ma, kevesebb orvos volt Magyarországon, mint ma, és még mindig a 100 ezer lakosra jutó orvosok száma felette van lényegesen az európai uniós átlagnak. Azt hiszem, ezt azért mégiscsak el kell mondanunk.

A várólisták csökkentése maga a bevezetés után, azt hiszem, nagyon lényeges dolog volt. 60 százalékkal sikerült 2012 júliusa óta csökkentenünk, és a következő évben egy plusz 5 milliárd forintot fordítunk a várólisták csökkentésére.

A béremelésekről már mondtam néhány mondatot, ezt most itt nem részletezném. Ha szüksége van rá a bizottságnak, akkor ezt szívesen megteszem.

Fontos a népegészségügyi offenzíva, amelyet elindítottunk az elmúlt években, akár a dohányzás visszaszorítására - ezért egy komoly nemzetközi elismerést is kaptunk -, akár a népegészségügyi termékadó bevezetésére vagy a transzsírsavak visszaszorítására gondolok, ezek nagyon lényeges lépések. És az az új közétkeztetési rendelet, amelyet létrehoztunk, jelzi azt, hogy a minisztériumon belül mégiscsak van értelme annak, hogy szorosabb együttműködés van az egészségügy, a szociális ügy és az oktatásügy között. Itt a rendelet pontosítása a gyermekek igényeihez és az egészségügyi elvárásokhoz igazítottan folyamatosan napirenden van.

A szűrés kiterjesztése igen fontos népegészségügyi dolog, mint ahogy a diagnosztikai vizsgálatok felgyorsítása; ezekkel szeretnénk a következő években előrelépni.

A család- és ifjúságügy területéről mondtam már néhány szót. Ha arra gondolok, hogy a minimálbér-emelés a gyed maximális összegét 178 500 forintra emeli, akkor ez jelzi azt, hogy milyen módon számít a gazdasági növekedésen keresztül a bérszínvonal emelése, hogyan is kapcsolódik be, hogyan jelent a családoknak pluszjövedelmet. A családok nettó átlagkeresete több mint egyharmadával, reálkeresete pedig egyötödével emelkedett a családi adókedvezmény következtében 2010-2015 között. Itt az előbb említett házassági kedvezmény nyilván hozzájárult az első házasság kedvezménye is. Ezt 2016 első félévében 15 500 pár vette igénybe.

A családok otthonteremtési kedvezményéről hadd mondjak annyit, hogy összességében a 2015. júliusi bevezetés óta és aztán utána 2015 végén egy újabb komoly lépést tettünk előre a támogatások emelésében, tehát 14 hónap alatt ez több mint 30 ezer család, 30 200 család vette igénybe. Erre 67 milliárd forintot fizetett ki a költségvetés az elmúlt évben.

A bölcsődefejlesztésre már utaltam egy mondatban. Itt különböző formákat szeretnénk, részben a települési viszonyoknak megfelelően, részben pedig hogy a munkaadóknak is érdemes lenne beszállni a bölcsődei programba, elég különböző kedvezményeket, illetve támogatásokat adni az említett béremelésen túl is adni azoknak, akik erre hajlandók, illetve vevők. Ez az önkormányzatokat és a munkaadókat segíti, ahogy említettem.

A gyermekétkeztetésnek van egy nagyon komoly megugrása 10-15 között. 30 milliárról 58 milliárdra emelkedett, 2016-ban ez már 71,7 milliárd forintot jelent. Ez egy régi vita köztünk. Azt tudom mondani, hogy azokon a napokon - most a hétvége természetesen külön kérdés, de azokon a napokon -, amelyeken a gyermekek iskolába járnak, pénzügyi okokból nem kerülhet sor arra, hogy gyermek ne kapjon legalább naponta háromszori étkezést. Ez igaz az óvodára, igaz az iskolára. Itt a hároméves kortól kötelező óvoda nagyon komoly előrelépést jelent, és a kedvezményeket igénybe vevők száma megháromszorozódott 2015-re a 2010-es évekhez képest.

Idehoznám még a családtámogatáshoz az ingyen tankönyvellátást, és azt is, hogy az óvodában tulajdonképpen a túlnyomó többség, körülbelül négyötöde a gyermekeknek ingyen étkezik.

Talán érdemes az Erzsébet-programról annyit mondani, hogy 2012 óta 400 ezer fiatal lehetett részese az Erzsébet-táboroknak, amelyet próbálunk egy egységes rendszerré, a határon túli területek magyarul beszélő diákjaira, tanulóira is kiterjeszteni.

Ha egyetlenegy mondatot szabad egy olyan programra vesztegetnem, amelyik arról szól, hogy hogyan is működnek együtt a minisztériumon belül a különböző szakterületek, akkor itt a kora gyermekkori intervenciót szeretném kiemelni, ahol egy

külön miniszteri biztossal az egészségügynek, a felzárkózásnak, tulajdonképpen a sportnak, az oktatásnak és a családügynek egy olyan együttműködése valósul meg, amelyik ezt a területet valóban olyan lehetőségekkel látja el, hogy sokszorosa részesülhet azoknak a családoknak, akik a gyermekeiknél fejlődési rendellenességet fedeznek fel, az ellátásban, nemcsak a diagnosztikában lépünk nagyon lényegesen előre, hanem a terápiában is. A krízisellátó rendszerre egy komoly EFOP-programot fordítunk. Ez a konstrukció több mint 1,5 milliárd forint az elkövetkező időszakban.

Kiemelném még az Ifjúsági Garancia Programot, az Új Nemzedék Központnak azt a különlegességét, hogy Londonban is nyitott irodát, hiszen az a vendégmunkásság, amivel azt szeretnénk, ha egy olyan mobilitást jelentene, ami nemcsak a Magyarországról való elmenetelt, hanem az oda való visszaérkezést is lehetővé teszi, az ehhez kapcsolatos információknak való segítségnyújtás szempontjából, ez egy fontos program lehet, a tehetséggondozásra fordított összegek is lényegesen emelkedtek az elmúlt időszakban.

A szociális ellátórendszerben dolgozóknak a béremeléséről már beszéltem; arról is, hogy milyen feltételekhez kötött az életpályának a kialakítása. A központi állami felelősségkörben nyújtott ellátásoknak és az önkormányzatok működésének az összehangolása egy nagyon lényeges dolog ebben az ügyben. Azt szeretném említeni, hogy jelentősen növekedtek idén a források, amelyek a drogellenes programot támogatják Magyarországon, és azt a sikernek nevezett munkamegosztást pedig újra kiemelném, amelyik a központi állami és az önkormányzati rendszer közötti együttműködést jelenti. A lakásfenntartási támogatások, az adósságkezelési szolgáltatás, a méltányossági ápolási díjak tekintetében és az otthonteremtési támogatásnak az alacsony jövedelműek körében is elérhető mértékét mindenképpen ide szeretném hozni. A gyermekvédelmi törvény szerinti otthonteremtési támogatásban 2015-ben közel 13 ezer fő részesült, ez 12 százalékos növekedést jelent. Az ügyintézészt ebben az ügyben szeretttük volna felgyorsítani, ez is valamilyen szinten sikerült.

Az egyházak szerepének a növelése ebben a szférában egy vállalt cél részünkről, ebben az ügyben is sikerült előrelépni, még ha nem is olyan mértékben, amilyenben szeretttük volna. A házi segítségnyújtás szabályainak a szigorítása fontos volt a visszaélések miatt. Itt egyúttal jelentősen növeltük a szigorított szabályoknak megfelelő szolgáltatásokra fordított összeget. Miután a hajléktalanellátás egy ilyenkor különösen középpontba kerülő téma, ezt mi is fontosnak tartjuk. Azt tudom itt mondani - a pontos számokat szívesen elmondom, amennyiben kérdés érkezik erre -, hogy ma helyhiány miatt hajléktalan nem lehet ellátatlan Magyarországon, ezt világos számok mutatják. Ebben az ügyben sajnálom, hogy újra és újra hangulatkeltés folyik. Ez nem jelenti azt, hogy a rendszeren nem lehetne javítani, de az, hogy helyhiány lenne, semmiképpen nem felel meg a valóságnak.

A gyermekvédelmi, gyámügyi rendszernek a szigorítása, az ellenőrzések szigorítása egy lényeges pont, hiszen itt vannak olyan esetek és olyan történések, amelyeket mi sem tartunk elfogadhatónak a gyermekvédelmi rendszerben. Bízunk benne, hogy jobb ellenőrzéssel és jobb szabályozókkal ezeknek a száma csökkenthető. Az egyik legfontosabb intézkedés itt mégiscsak az, hogy azt szeretnénk, ha 12 év alatt gyermekeknek egyáltalán nem kellene gyermekotthoni ellátásban részesülni, hanem nevelőszülőkhöz, családokhoz tudnának kerülni, mert ez a legbiztonságosabb ellátás.

A kísérő nélküli kiskorú gyermekek ellátása tekintetében Magyarország ellátta mindazokat a feladatait, itt a migrációra gondolok, amelyeket neki a nemzetközi előírások meghatároznak.

Elnök asszony, azt gondolom, kimerítettem nemcsak a rendelkezésekre álló időt - bár az nem volt meghatározva -, hanem a bizottság tagjait is, úgyhogy várom a kérdéseket. Köszönöm szépen a figyelmet.

Kérdések, hozzászólások

ELNÖK: Tisztelt Miniszter Úr! Köszönjük szépen a beszámolót. Most kérdezem a bizottság tagjait, hogy ki kíván hozzászólni, illetve kérdést feltenni. *(Jelzésre:)* Korózs Lajos képviselőtársunké a szó. Engedd meg, alelnök úr, hogy még annyit mondjak, hogy Buksza Zsolt főtanácsadó úr fogja figyelni a 3 percet, és jelzi, ha lejárt. Köszönöm szépen.

KORÓZS LAJOS (MSZP), a bizottság alelnöke: Köszönöm szépen. Tisztelt Miniszter Úr! Igyekszem nagyon célirányosan kérdezni. A Mentőszolgálatnál a jelenlegi főigazgatói pályázat eredményeként lesz-e végre a szakmai elvárásoknak is megfelelő vezető? Ez lenne az első kérdésem.

A másik kérdésem pedig arra irányulna, hogy tudomásom szerint néhány hónap múlva lejár a bérleti szerződése a helikoptereknek, és kérdezném, hogy rendben lesznek-e a légi mentéssel kapcsolatos mentési ügyek ezt követően is.

Ezen túlmenően kérdezném a miniszter urat, hogy helyesnek tartja-e ön, hogy több mint 13 évig futnak a mentőautók ma Magyarországon.

Nyugdíjügyekben szeretnék néhány kérdést intézni önhöz. Tegnap a médiában az látott napvilágot, hogy közel 45 milliárd forintba kerül az Erzsébet-utalványok summa összege, miközben ha 10 ezer forintjával számoljuk, akkor 2,7 millió nyugdíjasra csak 27 milliárd forintnak kellene jutnia. Szeretném megkérdezni, hogy ez az átlagosan 15 ezer forintos összeg hogy jött ki, mert tegnap, nem tudom, sajtótájékoztató volt-e, de azt én nem tudom komolyan venni, amit Tállai András államtitkár úr mondott ennek kapcsán.

Szeretném megkérdezni továbbá, miniszter úr, hogy a Magyar Nemzeti Bank már korrigálta hónapokkal ezelőtt a jövő évi prognózist az inflációt illetően, 2,3 százalékban állapította ezt meg, és azt szeretném megkérdezni, hogy miért nem 2,3 százalékkal emelik jövő évben a nyugdíjak összegét.

Szeretném megkérdezni azt, hogy a rokkantsági ellátásban részesülők is megkapják-e a 10 ezer forintos utalványt.

A szociális szolgáltatások területén, szeretném megkérdezni a miniszter urat, mi fogja garantálni, hogy a piacositott házi gondozás kapcsán, tudniillik abban az esetben, ha a kliensnek van pénze, és a hozzátartozói ezt meg tudják fizetni, akkor még előnyt is élvezhet azokkal szemben, akik gondozásra szorulnak - nem gondolja-e, miniszter úr, hogy itt pontosan azok az emberek, azok az idős emberek kerülnek hátrányba, akiknek az ellátásáról az államnak kellene gondoskodnia?

Holnap szavaz a parlament a szülőtartás intézményéről, és szeretném megkérdezni, hogy előreláthatólag milyen bevételre számítanak a szülőtartás bevezetése kapcsán.

Régóta zajlik a krónikus ágyak megszüntetésével kapcsolatos ügy. Szeretném megkérdezni a miniszter úrtól, illetve az államtitkár úrtól, hogy milyen előrelépés történt a szociális ágazathoz való átadás kapcsán. Köszönöm szépen. Ennyit kívántam megkérdezni.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Vágó Sebestyén képviselőtársam jelentkezett. Én szívesen tartom azt, hogy ellenzék-kormány, ellenzék-kormány, de most Vágó Sebestyéné a szó. Parancsolj!

VÁGÓ SEBESTYÉN (Jobbik), a bizottság alelnöke: Köszönöm szépen a szót, elnök asszony. Néhány kérdésem nekem is lenne. Az első a béremeléssel kapcsolatban. Amit a szociális ágazati béremelésről a miniszter úr elmondott, azzal az a baj, hogy én ezt nem tekintem béremelésnek - a pótlékok juttatása szerintem nem béremelés. Béremelés az, ha maga az alapkereset emelkedik, illetve ha most megemlítette ön is az életpályamodellt, remélhetőleg minél hamarabb bevezetésre kerül, ha az ön által említett nehézségek, illetve akadályok megszűnnek.

A kérdésem ezzel kapcsolatban az lenne, hogy megállapodás született a szakszervezetekkel, így nem történik ma meg a munkabeszüntetés. Azt szeretném megkérdezni, milyen formában fogják ezt a béremelést juttatni: az alapbérbe kerül beépítésre, vagy megint az elhibázott lépéses pótlékokkal próbálják ezt megoldani?

A másik a gyermekvédelmi jelzőrendszer, amelyet ön is említett. Kíváncsian várjuk majd, hogy milyen instrukciók jelennek meg januárban a minisztérium honlapján. A kérdésem az, hogy az ezzel kapcsolatos észrevételeket, a konstruktív javaslatokat befogadják-e ezzel kapcsolatban a megjelenése után, vagy amit önök kitalálnak és jónak gondolnak, akár egyébként ellenzéki szakpolitikusok, akár a szakma részéről beérkező kritikákat beépítik-e a rendszerbe.

A következő a szankciórendszer kérdése. Lehet, hogy jól szabályozza - majd meglátjuk, hogy hogyan - a gyermekvédelmi jelzőrendszer működését a törvény, illetve a minisztérium honlapja, csak az a kérdésem, hogy nem gondolkodtak-e esetleg a szankciórendszer szigorításán. Konkrétan arra gondoltam, és ez irányú törvényjavaslattal készülök is, hogy a Btk.-ban nevesítve legyen a jelzés elmulasztása, és így már nem a gyámhatóság feladata lesz a feljelentést megtenni, hanem eleve már, ha tetten érhető a jelzés elmulasztása, és ezzel akár veszélybe sodródott gyermek, akár nem, a Btk. alapján a hatóságok kötelességből eljárhatnak.

A házi segítségnyújtás kérdésében jó útnak találom, hogy megtörténik az osztályozás, és különböző ellátási formák vannak. Csak az a kérdésem, bennem felmerültek olyan félelmek, hogy a szakképzettséget nem igénylő ellátásoknál, esetleg főleg ez az északkeleti megyékben lehet súlyos kérdés, a közmunkásokat be kívánják-e vonni ebbe a feladatba vagy nem. Mert ha be kívánják vonni, akkor nagyon sok esetben találkozhatunk kis falvakban olyan helyzettel, hogy az öregező családoknak az egyik nőtagja fog járni mentális segítséget nyújtani az idős embereknek.

A kísérő nélküli kiskorúak kapcsán az a kérdésem, hogy ez hogyan változott az elmúlt időszakban, mennyire terheli meg a gyermekvédelmi szakellátást a migráns gyermekek helyzete Magyarországon.

S még egy gyors kérdés az iskolai szociális munkával kapcsolatban. Amikor előírta önmagának a kormány azt, hogy ezt bevezeti, én akkor abban a formában bíztam, hogy minden egyes oktatási intézménynek lesz egy iskolai szociális munkása, és nem ebben a formában, hogy a gyermekjóléti központok látják el ezt a feladatot. Úgy gondolom, ezzel hatékonyabban tehetné azt, ami a dolga lenne, napi kapcsolatban lenne a gyermekekkel, jobban ismerné őket, illetve akár a családlátogatásukat, a szülőkkel való kapcsolattartást is könnyebben tudná végezni. Amikor ezt az oktatási vitanapon felvettem, Palkovics államtitkár úr azt mondta, hogy erre elvileg lenne pénz. Kérdésem az, hogy nem gondolkodtak-e egy ilyen változtatáson, hogy főállású státuszban lévő szociális munkások legyenek az oktatási intézményekben. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Ander Balázs, utána Kovács Sándor, majd Molnár Ágnes képviselőtársaim következnek.

ANDER BALÁZS (Jobbik): Köszönöm a szót, elnök asszony. Tisztelt Miniszter Úr! A legfontosabb kérdés, amit föl szeretnék tenni: ön is utalt arra, hogy a legnagyobb magyar sorstragédia, illetve a legfontosabb kérdésünk a népesedési helyzet ügye. Elismerjük itt egyébként azokat a pozitív javulásokat, amelyek esetlegesen történnek.

Miniszter úr a teljes termékenységi arányszámmal jött elő, illetve a magzatgyilkosságok számának örvendetes csökkenését hozta föl, valamint a házasságkötések számának a növekedését. Ez mind nagyon rendben van, viszont látni kell, hogy nem elég. Ha csak a 2015-ös esztendőt nézzük, azt láttuk, hogy 0,2 százalékkal nőtt Magyarországon a konkrét születések száma. Viszont a tavalyi eredmény idén elveszni látszik, hiszen az első háromnegyed évben 0,2 százalékos gyermekszületésszám-csökkenéssel találkozhatunk.

Ilyen vonatkozásban, ha ezt a kérdést valóban fontosnak tekintjük, akkor utalnom kell arra a több százezer, hazáját elhagyni kényszerült magyar fiatalra, akik valahol a nagyvilágban, Nyugat-Európában élnek. Fiatal populációról van szó, fiatal korfával, akik adott esetben gyermeket is vállalnak külföldön. Az ő hazahozataluk, mondjuk úgy, hogy repatriálásuk nagy nehézségekbe fog ütközni, ha a kormányzat továbbra sem hajlandó megfogni ezeknek az embereknek a kezét, és abban bízunk, hogy esetleg majd eléri azt a kritikus tömeget valahol Nyugat-Európában, Londonban, bárhol, hogy úgymond majd magukról tudnak gondoskodni. Mi azt szeretnénk, ha a kormány igenis odafigyelne ezekre a külföldön született, születendő magyar gyermekekre, és olyan formában gondoskodna róluk, adott esetben oktatás, valamiféle alternatív, vasárnapiiskola-hálózatnak a segítségével, ami a későbbiekben megkönnyítheti majd az ő hazatérésüket.

A másik ilyen nagyon fontos kérdés, ami szintén az elkövetkezendő évtizedek egyik meghatározó ügye lesz Magyarországon, az a cigányintegráció ügye. Itt sajnos erről vajmi keveset hallhattunk. Kérdezem miniszter urat, sikeresnek érzi-e ebbéli tevékenységüket. Hiszen ha a legfrissebb számokat kell itt előhozni, nevezetesen, hogy az aktív korú cigány népességnek csupán 39 százaléka rendelkezik állással, és ez az állás ebben az esetben is 50 százalékban közmunkát jelent, akkor azt kell látni, hogy óriási problémák vannak. Hiszen a felnövekvő generáció a cigánytársadalomban mit lát, mit láthat így, ebben a formában maga előtt? Ebben az esetben az oktatásügyben ténykedők szerepe nagyon megnehezül, hiszen az elsődleges szocializációs tér, a család és a másodlagos, hivatalos szocializációs tér közötti átfedés sok esetben olyan kicsi, ami mindenképpen megnehezíti azt a sikeres integrációt, ami - mi is valljuk egyébként nyilvánvalóan - az egész országnak az érdeke lenne.

Két nagyon rövid, apró kérdés még itt Korózs képviselőtársamhoz csatlakozva; azt kérdezte, hogy mi lesz a 10 ezer forintos karácsonyi ajándékkal a rokkantellátásban részesülők kapcsán. Én azt kérdezem, hogy a szolgálati járandóságban részesülő, mondjuk, volt rendőrök megkaphatják-e ezt.

Bocsánat, a következő kérdésre már nem maradt időm.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Kovács Sándor képviselőtársam következik, majd Molnár Ágnes, utána pedig Szabó Timea.

KOVÁCS SÁNDOR (Fidesz): Köszönöm szépen a szót, elnök asszony. Tisztelettel köszöntöm miniszter urat, köszönjük szépen a beszámolót.

A gyermekétkeztetéssel kapcsolatban miniszter úr tájékoztatta a bizottságot, hogy honnan hova fejlődött az az összeg, ami a gyerekek ingyenes vagy nagyon kedvezményes étkeztetését teszi lehetővé az iskolai oktatás keretében. Beszélt arról, hogy a kötelező óvodáztatás hároméves kortól való bevezetése kapcsán szélesedik

ezeknek a gyerekeknek a száma a biztonságos étkeztetésben. De azt gondolom, kevés szó esett az önkormányzatokon keresztül nyújtott szünidei támogatások fejlesztéséről. Arra szeretném miniszter urat kérni, világítson rá, hogy hogyan is működik jelen pillanatban a szünidei támogatás.

Illetve engedtessek meg, mint aki a szakmából jöttem, hogy a szociális intézmények átalakítására kérdezzek rá. Gondolok itt a kitagolás után maradt intézményekre, a felvételstopra, ezeknek az integrációjára a szociális intézményekbe. Hogyan gondolja, hogyan gondoskodik róla, hogyan menedzseli a Fidesz-KDNP-kormány a szociális intézmények működésének átalakítását? Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönjük szépen a kérdést. Molnár Ágnes képviselőtársam, utána Szabó Timea következik.

DR. MOLNÁR ÁGNES (Fidesz): Köszönöm a szót, elnök asszony. Tisztelt Miniszter Úr! Az alapellátás helyzetéről szeretnék mélyebben érdeklődni. Tudjuk nagyon jól, hogy az egészségügyi kormányzatnak az egyik fő prioritása az alapellátás. Tudjuk és ismerjük azt a sajnálatos helyzetet, hogy 2010-ben az alapellátás nagyon bizonytalan lábakon állt, és nagyon gyors és hatékony intézkedéssorozatot kellett ahhoz elindítani, hogy eljussunk napjainkra az alapellátás stabilizálásáig. Ebbe tartozik elsősorban az a finanszírozás, ami 2010 óta azt eredményezte, hogy 53 százalékkal emelkedett a praxisok átlagos havi finanszírozása. Míg 2010-ben 740-760 ezer forintból kellett egy praxist működtetni, napjainkban egy praxis működtetése 1 millió 400 ezer forint fölött van. Ez különösebb magyarázatot nem igényel, hogy milyen jelentős forrásbevonás történt az alapellátásba.

Emellett a praxispályázatok és a letelepedési támogatások jelentős mértékű forrásbiztosítása is az egészségügyi ágazat megerősítését szándékozik biztosítani. Ez iránt érdeklődnék, hogy ezekkel a számokkal hogyan állunk, milyen érdeklődés van, és mennyi forrást biztosítunk erre.

Ezenkívül az alapellátási törvény megalkotása szintén megerősítette az alapellátás működtetését. Az alapellátási törvényből származnak kormányrendeletek, amelyeknek a jövőbeni bevezetéséről szeretnék kérdezni.

A másik alapellátási jellegzetesség az, hogy azt mondtuk, egy ilyen prevenciós szemléletű alapellátása legyen a jövőben Magyarországnak. Ehhez hol tart a törzskartonrendszer, illetve a svájci-magyar modellprogramnak a tapasztalatait hogyan tudjuk bevezetni?

Az alapellátáson kívül a csecsemőhalandóság kérdését szeretném még a továbbiakban kérdezni. Itt tényadatok vannak. A tényadat az, hogy '13 és '15 között, 2 év alatt 20 százalékkal csökkent a csecsemőhalandóság. Az is tényadat, hogy egy jobb egészségkultúrát jelent az ország szempontjából ennek a számnak az ilyen mértékű javulása. Nagyon sajnálatos tény az, hogy 2010-ben, amikor az egészségügyi kormányzat átvette az országnak a vezetését (*Az elnök jelzi az időkeret leteltét.*) és az egészségügy irányítását, akkor a koraszülött-ellátásban olyan szomorú helyzet volt, hogy a perinatális intenzív centrumok csak szegényes, forrás nélküli pénzből működtek. Mi mit tudtunk ezért tenni? Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen. A következő hozzászólónk Szabó Timea, őt követi Bene Ildikó alelnök asszony.

SZABÓ TIMEA (független): Köszönöm a szót, elnök asszony. Miniszter úr, ön hosszan sorolta, hogy milyen forrásbevonások történtek az egészségügyben, ehhez képest két friss kutatás, az egyik a Tárkié, a másik a Policy Solutionsé, reprezentatív

azt mutatja, hogy az emberek rendkívül elégedetlenek az egészségügy állapotával. A Tárki szerint az emberek nagy része 10-ből 3 pontot ad az egészségügyi ellátásra, a Policy Solutions szerint pedig az emberek 65 százaléka elégedetlen, és az egészségügyet jelölte meg a legfontosabb és a legnagyobb problémának ma Magyarországon. Vezetjük a halálozási statisztikát az Unióban, daganatos halálozásban, szív- és érrendszeri halálozásban, agyvérzésben, talán Szlovákia előz meg sajnos minket ebben. Az OECD adatai szerint - ön ezt említette - GDP-arányosan az EU-s átlag az egészségügyi ráfordításra 8,9 százalék, míg Magyarországon ez 7,4; ebben harmincnegyedik vagyunk az OECD-országokban, úgyhogy nem tudom, hogy honnan jön ez a nagy hurraóoptimizmus.

Szeretném megkérdezni, hogy mi a miniszter úr véleménye a Jahn Ferenc Kórházban történt halálozással kapcsolatban, és ezzel összefüggésben tervezik-e szabályozni, hogy az egészségügyi közintézmények takarítása és őrzés-védelme hogyan fog működni, mit kell kötelezően tartalmaznia, például hány ügyeletes takarítónak kell lennie száz ágyanként.

A háziorvosi ellátással kapcsolatban az EMMI saját jelentése szerint tíz éven belül az ország közel felének nem lesz semmiféle alapellátása, ehhez képest itt egészen más adatokat hallunk. Milyen további intézkedések várhatók? Ugyanilyen tragikus a helyzet a gyermekorvosi ellátással kapcsolatban is, sorra zárnak be a praxisok. Tervezi-e a kormány a több-biztosítós rendszer bevezetését az egészségügyben, azaz privatizálni az egészségügyet?

A kórházi fertőzésekkel kapcsolatban: 2010-ben 1029, '13-ban viszont már 2320 beteg veszítette életét egészségügyi ellátással kapcsolatos fertőzéssel kapcsolatban. Lesz-e, tervezi-e a kormány, hogy január 1-jétől minden betegellátó ponton kézfertőtlenítő szer legyen elhelyezve, lesz-e végre nyilvános adatbázis intézményekre lebontva, hogy a betegek tájékozódhassanak az intézmények állapotáról?

A minimálbér-emeléssel kapcsolatban: mindenhol az a visszajelzés, szakszervezetektől is és egészségügyi dolgozóktól is, hogy elképesztően komoly bérfeszültséget fog ez okozni, hiszen míg egy pályakezdőnek emelkedik a bére, annak viszont, aki harminc éve ugyanazon a pályán dolgozik, és 10 ezer forinttal többet kap, mint a minimálbér, nem emelkedik, tehát közel azonos lesz a bére egy pályakezdőnek és annak, aki 30-40 éve van a pályán. Tervezik-e ezt a bérfeszültséget feloldani? Egyébként tudjuk, hogy a minimálbér-emeléssel kapcsolatban is azt mondták, hogy ez nem lesz megvalósítható, nem fogják tudni kitermelni ezt, főleg a kis- és középvállalkozások.

A gyermekvédelemmel kapcsolatban: említette a gyermekvédelmi gyámokat, azonban azt olvastuk az ombudsman jelentésében is (*Az elnök jelzi az időkeret leteltét.*), hogy ezek az emberek rendkívül túlterheltek, nem tudják ellátni a feladatokat. Tervezik-e a béremelést? (*Az elnök ismét jelzi az időkeret leteltét.*)

Még egy kérdés, hiszen itt a képviselőtársamnak is több időt adtak: közmunkásokat foglalkoztatnak gyermekotthonban, ami szembemegy az ENSZ gyermekvédelmi egyezményével. Tervezik-e, hogy ezt a gyakorlatot befejezik nagyon sürgősen?

Illetve mit szól a miniszter úr a bicskei gyermekotthon igazgatójának kitüntetéséhez? Ön egyébként ezt helyes lépésnek tartotta-e? Köszönöm.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Bene Ildikó alelnök asszony, aztán Rig Lajos képviselőtársam, majd Révész Máriusz következik. Parancsolj!

DR. BENE ILDIKÓ (Fidesz), a bizottság alelnöke: Köszönöm szépen a szót, elnök asszony. Tisztelt Miniszter Úr! Itt az első mondatokban Korózs alelnök úr a mentésről kérdezett. Én azért egészen másképp látom ezt a helyzetet. Az elmúlt időszakban nagyon sok pozitív változás történt a mentési rendszerben, akár új mentőállomások létrehozása tekintetében, akár mentőgépjárművek beszerzése vagy a mentésirányítási rendszer átalakítása tekintetében, de nyilván tudjuk, hogy további fejlesztésekre szükség van. Ez irányban szeretnék érdeklődni, illetve ehhez szorosan kapcsolódik a sürgősségi ellátásnak a helyzete.

Azt is tudjuk, hogy az elmúlt időszakban, főleg a vidéki kórházakban ezeken a területeken infrastruktúrában, egyáltalán a biztonságos sürgősségi ellátás tekintetében nagyon sok változás történt, de kérdezni szeretném, hogy itt mit várhatunk az elkövetkezendőkben.

Én úgy gondolom, hogy a migráció okozta egészségügyi kockázatot jól kezelte a kormány, és a kapcsolódó ellátások maximálisan megvalósultak, de mégis miután azért ezzel komolyan szembe kell nézni, és azért látjuk, hogy a környező országokban ez nálunknál komolyabb kockázatot jelent, ezzel kapcsolatban is szeretném a miniszter úr véleményét kérni.

És még egy nagyon fontos dolog, ezek pedig a népegészségügyi szűrővizsgálatok. Nyilván azzal szembe kell néznünk, hogy sajnos a mutatóink valóban, akár a szív- és érrendszeri betegségeket, akár a daganatos betegségeket nézzük, még nagyon-nagyon sok javítást igényelnek - részben a szűrővizsgálatok kiterjesztését, részben pedig sajnos azzal is szembe kell néznünk, hogy a szűrési aktivitás ma Magyarországon nagyon alacsony. Szeretném megkérdezni, hogy mi várható, és milyen lépéseket tervezünk, hogy ezek a mutatóink javuljanak, és hogy az egészségügyi kultúrának a része legyen az a szűrési program-lehetőség, ami ma Magyarországon azért, úgy gondolom, szervezett keretek között rendelkezésünkre áll. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen, alelnök asszony. Rig Lajos képviselőtársunk, aztán Révész Máriusz, majd Tapolczai Gergő következnek.

RIG LAJOS (Jobbik): Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Miniszter Úr! Célratörő kérdéseket szeretnék feltenni. Bene Ildikó képviselőtársam elmondta az OMSZ vezetésében történt változásokat és a szakmai szempontok szerinti változásokat - ez valóban öröndetes, hiszen az elmúlt időszakban olyan beszerzések történtek, ha visszaemlékezünk, 2013-ban az IFT-knek a megvásárlása és beszerelése nem történt meg, ezt 2016-ban kezdték el kísérleti - úgymond - szezonnal, ha jól tudom, talán Zalában és Vas megyében alkalmazni a mentőszervezetnél. Én azt gondolom, hogy az Országos Mentőszolgálat vezetőjét elsősorban gazdasági szempontból kell vizsgálni és kinevezni, az orvos szakmai szempontok alapján meg az orvosigazgató az, aki a szakmai dolgát viszi a Mentőszolgálatnak.

Az elmúlt években valóban megvalósult új mentőállomások építése és leromlott állapotú mentőállomások felújítása. A kérdésem az, hogy a közeljövőben várható-e ezeknek a folytatása. És itt kitérnék Kőszeg és Dombóvár kérdésére, ami nagyon le van amortizálódva, mind a két mentőállomás. Több mentőállomást felújítottak, hirtelen, gyorsan, több százmillióból, és a hirtelen gyors munkának mindig csak rossz eredmény lehet a vége - sajnos a körzetemben is van egy olyan mentőállomás, amit átadtak, de most már alulról és felülről is ázik. Egy úgymond szakmai szervezet megvizsgálta, kivágta a gipszkartont, és azt mondta az ott dolgozóknak, hogy a rongyot csavarják ki, amint megtelik vízzel, csak egy probléma

van, hogy a falak mögött 220-as vezetékek mennek, életveszélyes, ez nem megoldása ennek a dolognak.

A közeljövőben a mentőautó-beszerzéseknél figyelembe veszik-e a szakmai szempontokat? Az is elhibázott lépés volt 2014-ben, hogy a B típusú mentőgépjárművek beszerzésénél nem vették figyelembe a belső tér és a belső bútorzat elhelyezését, egy egyszerű légútbiztosításra ki kell tolni a beteget a mentőgépjárműből, ez véleményem szerint elfogadhatatlan.

Az egészségügyi szakdolgozók hiánya. Átlagban 35 beteg jut egy szakápolóra; amikor Németországban ez a szám 15 volt, ők már demonstrációra készültek, és így lejjebb vitték a minimálfeltételt.

Szeretnék-e ezen változtatni? Hogyan szeretnék vonzóvá tenni magát az egészségügyi szakdolgozói pályát? Az életpályamodell még mindig várat magára. Többször hallottuk, hogy bevezetik, de úgy látszik a bérfelzárkóztatással sem sikerült megállítani az elvándorlást. Szlovákiát értük utol majdnem, tehát a V4-ek között is az utolsó helyen állunk.

A nyugdíjügyben a járulékfizetéssel fedezett töredékidők végleg elvesztek? Vagy van remény, hogy megmaradnak, és részdíjarányosan megkapják a dolgozók? Köszönöm szépen, ennyit szerettem volna.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Révész Máriusz következik, utána pedig Tapolczai Gergő képviselőtársunk.

RÉVÉSZ MÁRIUSZ (Fidesz): Köszönöm szépen. Tisztelt Bizottság! Az elmúlt években rengeteget hallottuk, hogy kettészakad a társadalom, szegényednek el a legszegényebbek, és borzasztó az a politika, amit szociálpolitika terén művelünk. Kicsit hiányoltam, hogy az ellenzéki képviselők ezt most nem mondják, bár igazából ez nem csoda (*Korózs Lajos: Nincs rá idő.*), hiszen ez az állítás alapvetően nem igaz.

Sikerült viszont annyit mondani, hogy ezt a társadalomban is már-már axiómaként veszik, az újságírók is így hivatkoznak rá, miközben az a helyzet, hogy ha megnézzük a 2014-es adatokat, mondjuk, a KSH-nak a háztartások jövedelemviszonyairól szóló adatait, akkor kiderül, hogy ez nemhogy nem igaz, hanem gyakorlatilag minden szegénységi mutatóban Magyarországon már 2014-ben jobban állunk, mint 2010-ben álltunk. Itt egy óvatos, ám határozott kritikát szeretnék megfogalmazni a minisztérium irányában. Az a helyzet, én azt szeretném kérni, hogy ha már az adatok mellettünk szólnak, akkor, amikor az ellenzék ilyen hamis állításokat fogalmaz meg, erre nagyon-nagyon határozottan és egyértelműen adjuk meg a választ.

Annyit sikerült elérni bizottsági szinten, mert megtárgyaltuk a 2014-es adatokat, és ebben kiderült, még egyszer mondom, hogy minden szegénységi mutatóban jobban állunk, mint 2010-ben; annyit elértünk, hogy azóta a parlamentben szocialista képviselőtársaink nem a 2010-es, hanem a 2006-os évet használják referenciaévné; tudjuk, azt az évet, amikor 10 százalék körül volt a költségvetési hiány. Tehát ez az eredményünk.

Egy másik vitán, egy liberális klubban összeveszttem egy együttös vagy PM-es képviselővel (*Vágó Sebestyén: Milyen jó helyekre jársz, Máriusz! - Derültség.*) - meghívtak (*Derültség. - Vágó Sebestyén: Kibújik a szög a zsákból!*) -, kölcsönös sértéseket vágtunk egymás fejébe, majd egy fogadást ajánlottam egy rekesz sörben, hogy jobbak a KSH-adatok, mint amit állít. (*Szabó Timea: Miért jársz liberális klubba?*) Meghívtak; voltak ott tőletek is, Timea. (*Derültség.*) És az lett az eredménye a dolognak, hogy a végén lemondtam az egy láda sörről, és azt mondta, hogy ezeket az

adatokat ő nem így tudta. Szent-Iványi István volt egyébként a tanú. Tehát nagyon-nagyon fontos lenne, hogy ezeket az adatokat használjuk és éljünk vele.

Két nappal ezelőtt jelent meg „A háztartások életszínvonalá 2015” tanulmány. Azt írja - csak néhány mondatot idézek -: „Legnagyobb ütemben az alsó négy jövedelmi tizedben élők jövedelme emelkedett. A gyermekszegénység 2014-hez képest 5,1 százalékkal csökkent, 25 százalékról 19,1 százalékra.” Ez még mindig nagyon magas, de a tendencia teljesen más, mint amit állítanak. „A súlyos anyagi deprivációban élők aránya 19,4 százalékról 16,2 százalékra csökkent.” Megjegyzem, hogy ez 2010-ben ennek az adatnak több mint a másfélszerese volt, tehát több mint 50 százalékkal volt nagyobb.

Úgyhogy összességében miniszter úrnak és a minisztériumnak azt javasolnám, hogy ezeket az adatokat használjuk bátrabban, és ha ilyen hamis állítások elhangzanak az ellenzék részéről, akkor érveljünk ellene keményebben. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen Révész Máriusz hozzászólását. Tapolczai Gergő képviselőtársunk következik. Közben nézek körül, van-e még jelentkező. Igen, tessék!

DR. TAPOLCZAI GERGELY (Fidesz): *(Hozzászólását jelnyelvi tolmács közreműködésével teszi meg.)* Köszönöm a szót. A fogyatékosügy területén több fontos előrelépés is történt az elmúlt években. Az országos fogyatékosügyi program elfogadása ilyen például a parlament által, meghatározva a 2015-2025 közötti főbb irányelveket.

A fogyatékosügyi program alapján elkészült az intézkedési terv, amely konkrétan 80 kormányzati intézkedést tartalmaz. Az a kérdésem, hogy időarányosan hogyan állunk ezeknek a megvalósításával.

Fontos lépés az is, hogy többéves mulasztást pótolva létrejött a fogyatékosügyi tárcaközi bizottság, amely ennek a megvalósítását segíti és ellenőrzi.

Volt szerencsém részt venni szombat este a „Jobb velünk a világ” nevezetű rendezvényen, ahol több szakmai díjat is átadtak, például a fogyatékosbarát munkahelyeknek. Például a Kézenfogva Alapítvány egy olyan díjat adott át, amellyel nevelőszülőket díjaztak, olyan nevelőszülőket, akik több, fogyatékossgal élő gyermeket is nevelnek. Konkrétan egy olyan családot láttunk, amely hét vérszerinti gyermeke mellett három Down-kóros örökbefogadott gyermeket is nevel. Ezzel kapcsolatban kérdezem, hogyan alakult a fogyatékos gyermekek nevelőszülőknél történő elhelyezése az elmúlt évben.

A harmadik fontos kérdés az úgynevezett kitagolási stratégia végrehajtása, amely meghatározza a következő harminc évre a fogyatékossgal élő személyek, illetve gyermekek kiváltását a támogatott lakhatás formájában. Az elmúlt évben 660 fogyatékossgal élő személy támogatott lakhatását sikerült megvalósítani. 2015-ben több szakértő, illetve civil szervezet bevonásával módosult a kiváltási stratégia. A kérdésem tehát az, hogy milyen irányba megy tovább ez a kiváltási stratégia és folyamat.

Még egy gyakorlati kérdésem van. Egyre több támogató szolgálatnál egyre több akadálymentes gépjármű használódik el. Mi lesz ezeknek a sorsa? Illetve milyen megoldást tervez minisztérium ezzel kapcsolatban? Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Harrach Péter képviselőtársunk következik.

HARRACH PÉTER (KDNP): Tisztelt Miniszter Úr! Én úgy gondolom, az ön tárcája a kormányzati értékrendnek a legfontosabb képviselője. Abban a szerencsés helyzetben van, hogy egyrészt az emberről, másrészt a közösségről kell mondania és tennie sok mindent.

Az emberi személy méltósága egyértelmű, hogy abban a közösségben alakul ki, fejlődik, erősödik, amit mi családnak nevezünk. A családpolitikájukban két olyan fontos elemet emelnék ki, amely tiszteletre méltó és fontos. Egyrészt a családtámogatások mértéke, emellett az intézmény megerősítése; és az, hogy a kezdeményezéseiknek egy jelentős része a civil szervezetek gondolatainak felkarolásából eredt. S ha arra gondolok, hogy ezeknek a civil szervezeteknek egy fontos szempontja, hogy a szülők áldozatvállalása a gyermekneveléssel valamiképpen pótolható, erősíthető - bár mindig megmarad az a szülői felelősség, amit nem lehet állami felelősséggel pótolni -, ez bizony a gyermeknevelés kiadásaiban is érvényesülni fog, de hát ez az élet rendje. De egy olyan, megint csak civil kezdeményezésről szeretnék kérdezni, ami a szülői felelősségvállalást, a jövőbe való befektetést valamiképpen a nyugdíjrendszerben is érvényesíteni kívánja. *(Vágó Sebestyén: Ez a mi programunkban benne van.)* Van-e erre a közeljövőben terve a tárcának? Vagy netán ez egy később megvalósítandó cél? *(Vágó Sebestyén: 2018 után megvalósítjuk.)* Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönjük szépen. Kovács József alelnök úr kért szót. Parancsoljon!

DR. KOVÁCS JÓZSEF (Fidesz), a bizottság alelnöke: Köszönöm szépen. Tisztelt Miniszter Úr! 2015-ben egészségügyi konszolidáció címén 67,5 milliárd forint került az egészségügy számára kifizetésre, ráadásul ebből 60 milliárd nem az E-Alapot terhelte 2015-ben. 2016-ban pedig a határidőn túli lejárt tartozások ellentételezésére 60 milliárd forintot, és további 10 milliárd forint került elkülönítésre.

A kórházi alaplát 150 ezer forintról 180 ezer forintra emelkedett. A kérdésem az lenne, hogy tervez-e a kormány, a tárca további és milyen támogatásokat az egészségügy számára.

A másik kérdés a béremelés kérdése lenne, amelyben messzemenően nem értek egyet a jobbkios képviselőtársammal, amikor azt mondja, hogy nem valódi bérfeljesztésről van szó. Mi ez akkor, amikor az orvosok bére átlagosan 2016-2017-ben 56,8 százalékkal, a szakdolgozói bérek pedig 2016-2019 között 65,5 százalékkal növekednek átlagosan? Emellett azért megkérdezném, hogy a bérfeljesztések tekintetében mikre számíthatunk a jövőben.

A fiatalok kiemelt támogatást élveznek, itt a rezidensi ösztöndíjak kérdésére kérdeznék rá, valamint arra, hogy a legfrissebb adatok szerint a várólisták alakulása milyen formában következett be.

Elhangzott már az korábban, hogy a V4-ek között az utolsó helyen vagyunk - ez nem felel meg a valóságnak. Lengyelországnál többet költünk egyébként a GDP-ből egészségügyi ellátásra.

A következő kérdés, amit még szerettem volna feltenni, a gyógyszerfinanszírozás kérdése lenne. Tudott, hogy lényegesen kevesebbet fizetnek most a betegek gyógyszerekért, mint korábban - ebben mire számíthatunk a jövőben, a gyógyszerár-finanszírozás kérdéseiben? Ezek lettek volna a kérdéseim. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Kérdezem az ellenzékét, hogy kíván-e valaki hozzászólni. *(Nincs jelentkező.)* Ha nem, akkor újra kormánypártinak adom meg a szót. Zombor Gábor képviselőtársunk!

DR. ZOMBOR GÁBOR (Fidesz): Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Miniszter Úr! Talán nem lenne illő, ha én kérdeznék, inkább néhány észrevételt szeretnék tenni mint volt munkatárs. Szeretném kiemelni azt, hogy az elmúlt időszakban azt érzékelem és azt látom, hogy erősödnek az egészségügy pozíciói kormányzati szinten, és ehhez szeretnék gratulálni.

Óriási szükség van rá, hogy az a tendencia, amit felvázolt, folytatódjon, hiszen minden lépés, ami akár bérügyben, akár fejlesztésekben megvalósul, akkor válik hitelessé, ha kiszámítható, és ezek a hosszú távú megállapodások, amelyek reményeink szerint folytatódnak, hiszen a szakmabeliek nagyon várják, hogy ezek akár évtizedes kitekintésre is egy GDP-arányos összehasonlításban megtörténjenek. Nagyon sokat segít abban, hogy ma már itt a meghallgatáson nem arról hallottunk, amiben nekem volt szerencsém néha, hogy az egészségügy összeomlásáról beszéltek, hanem arról, hogy még többet kellene mind bérekben, mind pedig az ellátás finanszírozásában előrelépni.

Egy dologra szeretném felhívni a figyelmet: egy érdekes paradoxon kezd kialakulni: azok a fejlesztések, amelyek vidéken megtörténtek, egyre nagyobb különbséget mutatnak a budapesti helyzettel kapcsolatban, és ez talán indokolja azt, hogy Budapesten a fejlesztések felgyorsuljanak. Ezzel kapcsolatban nem érkezett kérdés, talán erre rákérdeznék, hogy hogyan állnak a budapesti fejlesztések, hiszen 3 millió ember ellátása itt történik az országban.

Az alapellátással kapcsolatban volt több észrevétel. Itt szintén arra biztatnám a minisztériumot, illetve a munkatársait, hogy vigyük végig az alapellátási törvényben konszenzussal elfogadott elveket, és ennek a végrehajtása minél hamarabb történjen meg, hiszen minél hamarabb realizálódnak a különböző, törvényben elfogadott támogatások *(Az elnök jelzi az idő leteltét.)*, ezek nagy segítséget jelentenek az elkövetkezendőkben. És személyesen szeretném megköszönni az erőfeszítéseit az egészségügy területén. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Tisztelt Képviselőtársaim! Köszönöm szépen a kérdéseket és a hozzászólásokat. Engedjék meg, hogy egy kérdést és köszönetet én is megfogalmazzak. Először szeretném megköszönni az Emberi Erőforrások Minisztériumának, miniszterének és államtitkárainak, Novák Katalin államtitkár asszonynak, Rétvári Bence államtitkár úrnak, Ónodi-Szűcs államtitkár úrnak és Czibere Károly államtitkár úrnak az együttműködést.

Nekünk, a Fidesz-KDNP-frakciónak vannak politikai céljaink, amelyek értékrend mentén alakulnak, alakultak és a jövőben is alakulnak ki. Ezeket a politikai célokat, azaz megfogalmazott értékrendeket és e mellett az értékrend mellett egy nagyon nagyot dolgozott a minisztérium, és szeretném azt is megköszönni, hogy kiválóan tudtunk együttműködni. Mindig elérhető volt a minisztérium, mindig megbeszélés- és vitaképes volt a minisztérium.

Egy szót hadd említsek az értékrendről. Nagyon fontos, amit a miniszter úr a beszámolójában is elmondott, hogy alapvető kérdés számunkra a munkaalapú társadalom, és nem lett kiemelve, de szeretnénk megfogalmazni azt is, hogy számunkra egy kiemelt értékrend az is, hogy ha a családon belül úgy döntenek, hogy a gyermekvállalás mellett egy nő szeretne munkát vállalni, akkor ezt minden erőnkkel és minden eszközünkkel támogassuk.

Elhangzott az a fő cél, az ellenzék részéről is, és szerintem a legalapvetőbb cél, a demográfiai probléma, a demográfiai kérdések, hogy szülessen minél több gyermek. Én azt szeretném megkérdezni, hogy stratégiai szinten, illetve eszközökben mennyire lehet ezeket a célokat egyeztetni, mennyire lehet azt az egyensúlyt megteremteni, hogy szülessen minél több gyermek, de azért támogassuk és elismerjük azt is, hogy ha egy nő a kisgyermek mellett szeretne munkát vállalni, akkor azt is segítsük.

Köszönöm még egyszer a képviselőtársaimnak a hozzászólásokat és a kérdéseket, és megadom a szót a miniszter úrnak.

Balog Zoltán válaszai

BALOG ZOLTÁN, az emberi erőforrások minisztere: Köszönöm a szót, elnök asszony. Ezt az utolsó hozzászólást, amit elnök asszony nyilván a bizottság tagjaként tett, külön köszönöm, mert rámutat arra, hogy azért itt egy óriási területről van szó, melynek az összehangolása, és ha jelezhetem, ez most már a negyedik bizottság, most megyek az ötödikbe, ahol a meghallgatás lesz, nem a teherre akarok panaszkodni, mert az fölösleges, hanem arra a lehetőségre szeretnék rámutatni, hogy a koordinációban ez egy olyan új síkja az együttműködésnek, említettem itt néhány példát, ami korábban nem volt, és ez egy kicsit a bizottság portfóliójában is visszaköszön. Tehát ilyen értelemben egyébként az ellenzéki képviselőknek is köszönöm a konstruktív kérdéseit, mert nem volt olyan kérdés, ami ne lenne jogos, kérdésként mindenképpen jogos, és aztán a konkrétumokról meg szerintem érdemes vitatkozni.

Még ha annyit megengednek az ellenzéki képviselőtársaim, hogy vannak itt nagyon szűrőpróbaszerű, nagyon konkrét kérdések, hogy ott ez számban éppen hogy alakul. A minisztériumnak a rendszeréből következően azért vannak az államtitkárok, akik tulajdonképpen miniszteri tekintéllyel és kompetenciával végzik a munkájukat, hogy ezeket a kérdéseket inkább nekik érdemes szegezni, és én javaslom is a bizottságnak, hogy hívják meg az államtitkár urakat; valakinek már rosszul esik, hogy nem hívják meg ide, mert a konkrét ügyekben, a stratégiai ügyekben érdemes velük beszélni. Nekem a koordináció a feladatom, de nem zárkózom el egyetlenegy kérdés elől sem természetesen. Úgyhogy ha szabad, akkor rögtön kezdem is.

Korózs képviselő úrnak az Országos Mentőszolgálattal kapcsolatos kérdésére: december 11-én jár le a kiírt pályázat a vezetésre. Itt különböző hangokat hallottunk ebben az ügyben. Minden kérdés, ami erre vonatkozott, belső tudásról is árulkodik, ami nem hátrány, hanem előny.

Nem hoztuk még meg a döntést, még van egy komoly beszélgetésünk államtitkár úrral, ahol meg fogjuk hozni a döntést, és igyekszünk mind a szakmai szempontokat, mind - ha szabad előreszaladnom, Rig Lajosnak volt a legszakzszerűbb ebből a szempontból a kérdése - a szakmai szempontokat, mind pedig a gazdasági menedzsmentszempontokat egyesíteni a döntés kapcsán.

S akkor hadd beszéljek a gépkocsibeszerzésekről, a mentőautók állapotáról. 2010-ben sikerült nulla, azaz nulla mentőautót beszerezni; 2011-ben 38-at, 2012-ben 83-at, 2013-ban 5-öt, 2014-ben 179-et, 2015-ben 54-et, 2016-ban 104-et. Szerintem ezek a számok önmagukért beszélnek ebben az ügyben.

A helikopter-szerződés valóban lejárat előtt van. Még van öt hónapunk. Ki van írva a beszerzés, és időben meg fogjuk hozni a döntést. Valóban, a betegek biztonsága olyan fontos dolog, hogy itt nem lehet késlekedni.

Az Erzsébet-utalványokra többen rákérdeztek. Hadd mondjam azt, hogy ezeknek természetesen van egy olyan adóvonzata, amely majd vissza fog kerülni a költségvetésbe, tehát ez jelenti a pluszösszeget. Az összeg 1,19-szerese után 15

százalék szja-t és 27 százalék ehót kell majd fizetni, merthogy adóköteles az Erzsébet-utalvány, a pluszköltséget a szállításon túl ez indokolja.

A nyugdíjemeléssel és az inflációs előrejelzésekkel kapcsolatban hadd mondjam azt képviselő úrnak, hogy itt azért nagyon különböző előrejelzések vannak. Az OECD 1,7 százalékról beszél, a Reuter's 1,9-ről; az MNB valóban, igaza van, most módosított 2,3 százalékra. De képviselő úr is ismeri azt a szabályozást, miszerint nem járhatnak rosszabbul a nyugdíjasok, hiszen ha az infláció mértéke netán meghaladná az előre tervezettet, akkor novemberben visszamenőleg megkapják ezt az összeget különböző formában. Ezt nem árt mindenkinek tudni, különösen a nyugdíjasoknak. Mi most ennek mentünk elébe, hogy az előzetes előrejelzésünkhöz hozzátettünk még az emelkedésnél, de mindenkit biztosíthatok, hogy ha magasabb lesz az infláció, akkor novemberben egy újabb emelkedés várható; ez az egyik, amit mondanunk kell. A másik pedig az, hogy ne felejtjük el, az elmúlt négy évben vagy talán öt évben minden évben fölülterveztük az inflációt, minden évben megkapták a nyugdíjasok ezt a pluszösszeget. Ez reálértékben több mint 8 százalékos nyugdíjemelkedést jelentett az elmúlt években. És nagyon helyesen, a szabályozás azt mondja ki, hogy nem lehet visszavonni ezt a pénzt, akkor sem, ha egyébként az infláció nem érte el ezt a mértéket. Tehát mi ehhez továbbra is fogjuk magunkat tartani.

A nyugdíjügyben azt kell mondanom - ezt itt többen kérdezték, talán Vágó Sebestyén képviselő úr is -, hogy mindenki, aki nyugdíj típusú ellátásban van, tehát nem csak az idősek, nem csak a nyugdíjas korúak, hanem mindenki, aki nyugdíj típusú ellátásban van, megkapja a 10 ezer forintot; az árvák, a rokkantak és a korhatár előtti ellátásban részesülők is meg fogják kapni.

A piacósított házi gondozásnál nem tudom, mire gondol Korózs képviselő úr. A házi segítségnyújtást nem piacósítjuk, nem is kívánjuk. Az egy másik dolog, hogy lehetőséget kívánunk biztosítani arra, hogy szakmailag felkészült munkatársak is segítsék az időseket. Az egy létező dolog számos más területen, az egészségügy területén is, hogy akik képesek pluszszolgáltatást vásárolni, mert olyan anyagi helyzetben vannak, azok ezt meg tudják tenni. Amit mi szeretnénk, az az, hogy ezek se legyenek ellenőrizetlenek, tehát ne kóklerek végezzék ezt a fajta ellátást sem. Tehát ennek a sztenderdizálása, a szakmai hitelesítése az, amire gondolunk. De ez természetesen nem szoríthatja ki a házi gondozottakat, őket minden esetben el kell látni, akár van erre anyagi ereje egy családnak, akár nincs.

És ez összefügg a szülőtartás intézményével is, amit szintén szóba hozott képviselő úr. Itt mi alapvetően nem költségekkel, nem bevétellel számolunk, hanem egy szemléletváltozással. Erre utalt elnök asszony is, a bizottság elnöke, Selmeczi Gabriella, hogy az értékrendváltozásban annak is benne kell lenni - Harrach Péter miniszterelődöm is beszélt erről -, hogy a családon belüli szolidaritást, a generációk egymás iránti felelősségvállalását szeretnénk meghonosítani, erősíteni. Ez nem jelenti azt, hogy bárki, akinek egyébként a gyermekei nem képesek majd az idős szülei ellátásához anyagilag hozzájárulni, az kimaradhatna az ellátásból. Viszont akik képesek, azoknál úgy gondoljuk, hogy ezt a fajta felelősségvállalást meg kell tenni. S aztán majd Harrach képviselő úrnál válaszolok erre, hogy hogyan is lehet a gyermekvállalást valamilyen módon a nyugdíjrendszerben érvényesíteni vagy nem, mert ez valóban egy fontos kérdés.

A krónikus ágyak átalakításával kapcsolatban: itt mi két lépcsőben gondolkodunk. Az alapvető cél az, hogy létrehozzunk egy új típusú idősellátást, amely a krónikus ellátás és az általános idősellátás között van; tehát igényel egyfajta ápolást, de ez nem feltétlenül kórházi ápolás kell hogy legyen. Hogy még a látszatát is elkerüljük annak, hogy itt valamifajta megszorító történetről van szó, ezért úgy indulunk el első körben, hogy létrehozzuk ezt az ápolási formát, jogilag ennek

megteremtjük az alapjait, és aztán - ha szabad itt a felelősséget rögtön delegálnom - Czibere államtitkár úrnak első körben a feladata az, hogy zöldmezős beruházásként, pluszkapacitásként létrehozza ezeket az intézményeket. Ezeknek a működtetéséből kívánjuk levonni azokat a tapasztalatokat és következtetéseket, amelyek majd eldöntik azt, hogy az egészségügyben milyen olyan területek vannak, ahol ez a krónikus ellátás valóban egy ilyen új típusú ápolási formában jobban ellátható lenne; vagy nem, és akkor jön el majd Ónodi államtitkár úr tevékenységére a lehetőség ebben az ügyben.

Vágó Sebestyén képviselő úr kérdéseire szeretnék válaszolni. Köszönöm szépen alelnök úrnak, Kovács dr. úrnak a válaszát; ez nagyjából megválaszolta ezt. Ne mondjunk ilyet! Az más, ha egyébként bérkiegészítést adunk, mint hogyha életpálya van, de azért ne mondjuk, hogy az nem béremelés! Jelentkezik az év végi meg a hónap végi számlakivonatokban vagy nem jelentkezik a pluszpénz? Az emberek ezt a pluszpénzt megkapják. És mutasson nekem olyan kormányt, amelyik utána ezt elveszi! Azt csináltuk, hogy 2014-ben adtuk az első bérkiegészítést, '15-ben a másodikat, '16-ban a harmadikat, és minden évben természetesen nem elvettük az előzőt, hanem meghosszabbítottuk egy újabb évvel. Amíg mi kormányon leszünk, nem is fordulhat elő az, hogy elvegyék - mert most eszembe jutott, hogy volt olyan kormány, amelyik utólag elvette, de azok nem mi voltunk. És bízom benne, hogy önök nem lesznek ilyen helyzetben. Tehát a helyzet az, hogy ezt én azért kicsit kilógónak tartom a kérdések közül; ez egy olyan hangulatkeltés, ami nem felel meg a valóságnak. Ha ön ismeri a szociális szféra belső viszonyait, akkor tudja, hogy annyiféle foglalkoztatási forma van, hogy ez teszi ezt nehezzé. A pedagógusoknál egy egyszerű történet volt: az ember vagy tanár, vagy nem. Nem kft.-ben dolgozik, nem szolgáltatást ad el, nem munkatörvénykönyv szerint, hanem köztisztviselői jogviszonyban dolgozik, és ezért ott egyszerűbb volt ez a dolog. De nem kizárt az, hogy tudunk egy olyan rendszert létrehozni - említettem még néhány feladatot, amit el kell végezni -, amelyben van értelme az életpályának. De ezt határozottan visszautasítom, hogy nem béremelés az, amikor fizeteskiegészítést adunk valakinek, és azt meghagyjuk nála, ahogy említettem már, három éve.

A gyermekvédelmi jelzőrendszerrel kapcsolatban viszont el kell ismernem, hogy ott nagyon komoly változásokra van szükség a jelzőrendszer pontosításában. Most már az új helyzetben jobban kell együttműködni a kormányhivatalnak és a szakmai szervezeteknek. Kérem is, hogy amennyiben van szakmai javaslata és kritikája, ezt csatornázza be az illetékes államtitkárhoz, ahol - úgy gondolom, talán a minisztériumon belül is kiemelkedően - az érdekegyeztetés akár a szakszervezetekkel, akár a gazdasági szereplőkkel komoly aktivitással zajlik. Tehát bízom benne, hogy amikor ön a szankciórendszer szigorításáról beszél, ezt is egy olyan javaslatnak tekintem, amiről érdemes beszélni. Jó lenne nem kiönteni a fürdővízzel a gyereket, de ez egy megfontolandó történet, úgyhogy kérem is államtitkár urat, hogy ezzel kapcsolatban vegyék föl egymással a kapcsolatot.

A házi segítségnyújtásban a közfoglalkoztatottak nem alkalmazhatók. Ha nem arra gondol, itt valaki még rákérdezett a gyermekvédelmi rendszernél is, talán Szabó Timea képviselő asszony, ha ilyen van, akkor, kérem, jelezzék, mert ez nem helyes, ez nem felel meg a jogszabályoknak. Az egy más kérdés, ha egy gyermekotthonban a füvet egy közfoglalkoztatott nyírja, de a szakellátásban közfoglalkoztatott - ugye, jól tudom, államtitkár úr? *(Jelzésre:)* - nem alkalmazható, tehát ha ilyenre látnak példát, akkor, kérem, jelezzék ezt.

A kísérő nélküli migránsokkal kapcsolatban hadd mondjam azt, hogy Fóton eddig évente 20-30 gyermek volt, 2015-ben ez megugrott, az ismert okok miatt 300-ig felment, aztán az ezzel kapcsolatos intézkedések eredményeképpen visszament az

eredeti szintre, 30-40 főre, 2016 tavaszán újra felszaladt ez a szám 200-ig, az elmúlt 4-5 hónapban 40-50 között mozog ez a szám, de felkészült a rendszer ezeknek a többszörösére is. Hadd mondjam azt, hogy itt azért tudjuk, hogy ezekben az ügyekben, anélkül hogy hangulatot szeretnék kelteni, sajnos azok a bűncselekmények, amelyeket állítólag 17 évesek követnek el például Németországban, azt jelzik, hogy itt súlyos visszaélések vannak azzal a jóhiszemű rendelkezéssel, ami egy európai uniós jóhiszemű rendelkezés egyébként, hogy nincs jogunk vizsgálni, ha valaki azt mondja, hogy ő nem 18 éves, hanem 17, nincs jogunk vizsgálni, hogy ő valóban kiskorú vagy nem. Én személyesen is ellátogattam Fótára, hogy megnézzem az ellátás biztonságát; és azért többségében szakállas gyermekekkel találkoztam, ezt el kell sajnos mondani, akik várják mobiltelefonon a hívást, hogy mikor távozhatnak, mert szabad mozgás van Magyarországon, ez is egy uniós előírás, mikor távozhatnak egyébként Nyugat-Európa irányába. De azt tudom mondani, hogy itt az ellátás biztonsága nem sérül, és itt nincs is olyan mértékű beáramlás, amit ne tudna kezelni a magyar ellátórendszer.

Még a minimálbérhez azért hadd mondjam, legalább abban egyezünk meg, képviselő úr, hogy ha most ez az életpálya lenne, akkor elnyelné azt az emelést, amit most hozzá fogunk tenni. Tehát azért itt ez most előnyös, mert a minimálbér emelése nem emészt fel azt a bértkiegészítést, amit mi ide fogunk tenni.

Az iskolában dolgozó szociális munkás, vagy tudja ezt, úgy tűnt, mintha tudná ezt, mi elindítunk egy modellkísérletet, hogy valóban értelmes dolog-e ez, és ha a tapasztalatok azt mutatják, akkor nem zárkózunk el egy ilyen elől. Most is van egy bizonyos körben, talán nem ön kérdezett rá a romaügyre, egy bizonyos körben már most is lehet a pedagógiai segítőket úgy alkalmazni, hogy nem egyszerűen tanárok látják el vagy külső gyermekvédelmiek látják el az ilyen irányú pluszsegítségadást, hanem az iskolai rendszeren belül vannak, és ez az EFOP-3.2.9-es program az, amelyik ezt majd ki fogja próbálni, hogy hogyan is működhet jobban ez a rendszer.

Ander képviselő úrral teljes mértékben egyetérték abban, hogy a demográfiai ügyben nem elég az, ami történt és ami történik, ez számunkra egy központi dolog. Bízom benne, hogy egy félmondatos elismerés azért benne volt az eddigi erőfeszítésekkel kapcsolatban. Ilyen típusú előrelépés az elmúlt években elképzelhetetlen volt, tehát akár a családi otthonteremtési kedvezmény, akár az adókedvezmények, amelyek azért most már, azt kimondhatjuk, hogy a gyermekvállalás semmiképpen nem jelent szegénységi kockázatot Magyarországon, ellenkezőleg, egy csomó vonzerő van ebben az ügyben. Ön is tudja, hiszen az önkormányzatokban vannak ennek egyébként kiváló szakértői, hogy én is valamilyen módon ellensúlyozzam az elismerést, hogy a szülőképes korú nők száma olyan mértékben csökken az elmúlt időkben, ez az úgynevezett Ratkó unokáknak a kikerülése a szülőképes korból, lehet, hogy a szülési kedv növekszik Magyarországon, illetve nem lehet, hanem biztos, mégis lehet, hogy ebből alacsonyabb gyerekszám lesz. Tehát itt még gondolkodunk olyan intézkedéseken, ahol már a második gyermekhez megnövekedett adókedvezmény is ezt jelenti. Itt hadd mondjam mindenkinek azt, hogy ma nincs olyan ország Európában, és ezt jó lelkiismerettel állíthatom, ahol egy ilyen széles körű támogatási rendszer van, a CSOK-kal, a bölcsődei ellátással, az étkezés támogatásával, a családi adókedvezménnyel, a házas adókedvezménnyel, amelyik ennyire próbálná a családi együttélési formát és az itteni gyerekvállalást erősíteni. Ez kapcsolódik a második kérdéséhez.

Én tudom, hogy ez egy, még néha én is használok ezt, tehát nem szánom ezt olyan erős kritikának, az elvándorlás szót, mert azért az Európai Unió belül a munkaerő-vándorlást, a munkaerő mobilitását ne tekintsük elvándorlásnak. Mert abból van visszajövetel is, erre konkrét adataink is vannak, hogy vannak, akik visszatérnek a magyar munkaerőpiacra. És éppen amiről ön beszél, az egy fontos

pont, a gyermekvállalás ideje, amelyik, ha megfelelő ösztönzők vannak, akkor sokkal inkább vissza tudja hozni az egyébként szakmai tapasztalatokkal megélett tapasztalatokkal meggazdagodott fiatal házасokat.

Abban megint csak igaza van, bár itt a kritikát inkább csak a sorok között láttam, hogy a külföldön született magyar gyermekeknek a regisztrációjával, a lassúság egy hátráltató tényező, amit az oktatásról mondott, abban is igaza van. Hadd mondjam azt személyes tapasztalat alapján, hogy akár Londonban, legutóbb Zürichben jártam, és találkoztam a magyar közösséggel, a fiatal családok nagyon profi módon megszervezik a hétvégi iskolát. Ők maguk mondják, hogy nem magyar iskolát akarnak, mert azt akarják, hogy a gyermek az ottani rendszerben járjon, német, angol, francia nyelven, attól függően, hogy hol dolgoznak, de azt szeretnék, ha a hétvégén egyébként nemcsak egyszerűen ilyen klubfoglalkozások lennének, hanem a magyar tananyaggal ismerkedhetnének. Ehhez mi egyébként számos fővárosban, ahol ezek az új típusú magyar közösségek jöttek létre, most nem a klasszikus, tradicionális észak-amerikai, sajnos elöregedő közösségekre gondolok, hanem Brüsszelre és a nagy nyugat-európai fővárosokra, ezekben mi szakmai segítséget - tankönyvvel, módszertannal - adunk ezeknek a családoknak, akik önszerveződen jól csinálják ezt a dolgot.

A cigányok, illetve a romák ügyében mondtak valóban, olyan egyértelműek itt az eredmények, hogy erről külön nem beszéltem, de köszönöm, hogy felhívta erre a figyelmet. Ha szabad, egy olyan papírt ajánlanék a figyelmükbe, és ezt, ígérem, minden bizottsági taghoz el fogunk juttatni, amit mi úgy hívunk, hogy hőtérkép. Magyarország, amikor 2011-ben elfogadtuk az európai roma stratégiát, akkor azzal állt elő, hogy csinálunk egy olyan jelzőrendszert, ahol a személyiségi jogok, az adatvédelmi előírások teljes betartásával tudjuk mérni azt, hogy hogyan érintenek a roma közösséget külön Magyarországon bizonyos intézkedések, tehát az explicit but not exkluzív, tehát célirányos, de nem kizárólagos támogatási rendszer miatt ez nagyon fontos. És hadd mondjam el azt, hogy csak a közfoglalkoztatásban plusz 70 ezer roma család van benne, ami korábban nem volt. Ezek az emberek ma adót fizető állampolgárok egy szerződéssel, ezek közül 50 ezer olyan, akinek korábban soha nem volt munkaviszonya. Szerintem ez egy nagyon lényeges lépés a szemléletváltásban is, ha szabad figyelmébe ajánlanom önnek azt az északkelet-magyarországi települést, ahol a romák azért tartottak demonstrációt, mert közfoglalkoztatáshoz akartak jutni, és nem szociális segítséget akartak. Tehát még ha vannak is - én ezt soha nem tagadtam - olyan kirívó és aggodalomra okot adó rossz pénzfelhasználások, ahol egyébként én magam is feljelentéseket tettem, amik a közvéleményt fokozottan foglalkoztatják, jó lenne, ha ez nem terelné el a figyelmet azokról a nagyon sikeres programokról, amilyenek korábban nem voltak.

Gondoljon a Biztos Kezdet Gyerekházakra, ez most abból a szempontból nem igaz, hogy korábban nem volt, mert volt, mi jobbá tettük, mint az előző kormányzat, de valóban ezt érdemes volt folytatni, az egész Gyerekesély programot tovább folytattuk, tíz évre együtt döntött erről a kormányzat annak idején, amikor ellenzékben voltunk. Gondoljon a Tanoda programra, vagy pedig ha szabad itt a Keresztény Szakkollégiumi Hálózatot kiemelnem, ahol ma több száz olyan roma fiatal tanul főiskolán, egyetemen, akiknek erre korábban nem volt lehetőségük, teljes ellátásban részesülnek, és a történelmi egyházak vállalták fel - divatos szóval - az ő mentorálásukat. Tehát azért itt vannak olyan eredmények, és az utolsó a legsikeresebb, amikor ezer roma nőt képeztünk ki szociális asszisztensnek, ezek közül 750-nek utána munkahelye lett. A korábbi kormányok idején 5-10 százalékos munkavállalás lett belőle, ez 75 százalékos. Tehát szerintem érdemes ezeket is figyelembe venni.

A korai nyugdíjazott rendőrök részesülnek természetesen a juttatásban, ahogy ezt említettem.

Ha szabad Kovács Sándor képviselő úrnak a kérdéseire rátérnem: itt valóban van még tennivaló, tehát a gyermekétkeztetésre fordított összegek majdnem hogy exponenciálisan nőttek, tehát óriási összeggel, és a rendszer nem mindig tudta ezt kezelni és felvenni. Tehát azt a finom kritikát, amit megfogalmazott, akár fel is erősíthetem - miközben 2015-ben 3 milliárd forint volt a szünidei étkeztetésre, ma 6,67 milliárd van, tehát 6,6 milliárd forint van. Az önkormányzatok vagy a szülők? Ezen a minisztériumon belül is vita van. Nem veszik igénybe ezt a teljes összeget. Tehát ma ott tartunk, hogy nem hívják le azt az összeget teljes mértékben, ami rendelkezésre áll, és ezért nem növekszik jelentősen ezeknek a gyermekeknek a száma, akik szünidőben is étkezést kapnak, miközben erre az önkormányzatok igény esetén kötelezettek.

Tehát ha lehet ezt a nyilvánosságot használni, hadd kérjem azt a szülőktől, hogy bátran igényeljék, a hátrányos helyzetűeknek automatikusan jár, ha ezt a család igazolni tudja, és az önkormányzatoktól pedig, hogy jobban figyeljenek oda ennek a szervezésére, mert a feltételeket is könnyítettük, tehát itt nincs anyagi akadálya annak, hogy mindenki a saját településén ezt a felelősséget vállalja, úgyhogy erre köszönöm, hogy külön felhívta a figyelmet. Az elrettentő számot nem is mondta, ahonnan indultunk: 2010-ben volt 2,4 milliárd. Jövőre 6,67 milliárd. Tehát ez egy nagyon komoly emelkedés, majdnem háromszorosára növekedett a szám, és azt viszont mondhatjuk, hogy az iskolaidő alatt meg az óvodában azoknak, akik ezt igénybe veszik, a száma valóban nagyon jelentősen növekedett.

Azt hiszem, a képviselő úr kérdezett rá a kitagolás előrehaladására is. Első körben 660, most a második körben 4000 fogyatékosnak a kitagolását tervezzük, ez Tapolczai Gergő képviselő úrnak a kérdésére is választ ad, tehát itt egy nagyságrendi ugrás lesz. Erre 35 milliárd forrás áll rendelkezésre, és ezt kiegészíti a támogatott lakhatás jelentős kiterjesztése is.

Molnár Ágnes képviselő asszonynak, az alapellátással kapcsolatos gondokra: egyrészt köszönöm a számokat meg az elismerést ebben az ügyben - azt kell mondani, hogy ez nem elég. Illetve nem a pénz nem elég, hanem valami miatt ez még mindig nem vonzó, vagy ha a pénz kevés abban az értelemben, hogy egy főre kevesebbet adni, akkor Ónodi államtitkár úr most számolgatja azt, hogy milyen mértékben kellene még emelni. Hadd mondjam azt, hogy azért ma egy praxisvásárlásra 4 millió forintot lehet igénybe venni vissza nem térítendő támogatásként, plusz letelepedés 10 millió. Tehát 14 millió forinttal lehet elindulni, és mégis, valóban így van, erre több ellenzéki képviselő is felhívta a figyelmet, sajnos ez egy olyan ügy, ahol annyiféle hátráltató tényező van, hogy ezeket tovább kell vizsgálni ahhoz, hogy egy jelentős előrelépést tudjunk tenni, például a törzskartonrendszer bevezetése, elfogadtatása, amit említett a képviselő asszony, nem olyan egyszerű a házi orvosokkal, miközben, ha már itt Zombor Gábor finoman hozzászólt az egészségügyhöz, hadd mondjam, hogy éppen az ő államtitkársága alatt sikerült a plusz tízmilliárdokat évente hozzátenni ahhoz az ellátáshoz, az alapellátáshoz, amiből ezek a növekedések keletkeztek, amiről beszélt a képviselő asszony is, képviselő úr is.

A csecsemőhalandóság ügyében valóban jelentős az előrelépés, Magyarország itt az európai uniós összehasonlításban is nagyon jól áll, évente sokkal több csecsemőt tudunk megmenteni, mint ahogy ez korábban volt, a számok is stimmelnek, miközben azt is tudni kell, hogy minél kisebb az, hogy hány hónapos gyermeket próbálunk megmenteni, annál nagyobb a kockázata egyébként annak, hogy mégsem sikerül. Tehát itt a számokban a mozgás évek között ezért van.

Térjünk rá Szabó Timea képviselő asszony kérdéseire. Én egyetérték azzal, amit a képviselő asszony mondott, hogy az egészségügyet tekinti ma a magyar lakosság a legérzékenyebb kérdésnek politikailag. Ez visszaköszön az ellenzék magatartásából, de remélem, hogy részben visszaköszön a kormány magatartásából is, mert azért Zombor képviselő úrnak igazat adnék abban, hogy olyan módon kerültek az egészségügyi fejlesztések a középpontjába a kormányzati munkának, ami korábban nem így volt. Tehát erre csak azt tudom mondani a képviselő asszonynak, hogy tisztában vagyunk ezzel a felelősségünkkel, és csak azt tudom kérni, hogy önök is legyenek tisztában azzal a felelősséggel, ami arra vonatkozik, hogy nem érdemes ott farkast kiáltani, ahol nincs, viszont mindenfajta szakmai kritikát szívesen fogadunk, és megpróbálunk ezekben az ügyekben együttműködni.

És ha már az egészségügyre fordított összegekről beszélt a képviselő asszony, ez egy tényszám: az OECD szerint 1,2 százalékkal nőtt Magyarországon az egészségügyre fordított kiadás egy év alatt. *(Szabó Timea közbeszól.)* Valahonnan el kellett indulni, az ön elvtársai voltak azok, akik 2010-ben *(Szabó Timea közbeszól.)* olyan mélypontra vitték, hogy az OECD mínusz 2,7 százalékos csökkenést mondott akkor, amikor a gazdaság is csökkenésben volt. Innen kellett elindulni, tehát azt is mondhatnám, hogy a pincéből vagy a kút mélyéből kellett felhozni ezt a támogatást. Tehát szerintem ezt érdemes így szemlélni.

Amit a halálesetekkel kapcsolatban mondott, az pontos, és azt fogjuk tenni egyébként, amit ön is javasolt, hogy a takarítószolgálatoknak a szabályozását megvizsgáljuk, ezek általában kiszervezett takarítások. Ez arra vonatkozik, hogy ha a takarítónő mindenütt, mindennap elérkezik minden mellékhelyiségbe, akkor nem fordulhat elő az, hogy adott esetben hosszabb ideig, bár a vizsgálat még nem derítette ki, hogy pontosan miről van szó, csak egy előzetes jelentkezést meg a megtalálás időpontját tudtuk egyelőre regisztrálni a Jahn Ferenc Kórháznál; hogy ott közben mi történt, azt nem lehet pontosan tudni. Egyetlenegy ponton nem volt egészen pontos, amit mondott: nem ápolási részlegen történt ez az eset, tehát nem volt kapcsolatban olyan hellyel, ahol egyébként kórházi ellátás folyik. *(Szabó Timea közbeszól.)* Akkor lehet, hogy nem pontosan értettem, de azért ezt fontos ebben az ügyben elmondani.

Több-biztosítós rendszerben továbbra sem gondolkodunk, nem derült ki a kérdéséből, hogy szeretné-e ezt vagy nem szeretné. *(Szabó Timea közbeszól.)* Teljes egyetértés van Szabó Timea és a minisztérium vezetése között, ebben az ügyben is. Köszönöm szépen. *(Szabó Timea: Is. - Közbeszólás: Összenő, ami összetartozik. - Szabó Timea közbeszól. - Derültség.)* Ez úgy érvényes, mint ahogy a székely vicc, hogy „Ön mindenhez ért? Mindenhez is.” *(Derültség.)* Tehát az „is”-t ironikusnak szántam, és nem akartam ezzel hitelteleníteni a képviselő asszonynak a vehemenciáját az egészségügy kérdésében.

A kórházi fertőzések kapcsán: valóban, ez egy olyan súlyos kérdése az egészségügynek, amivel nem lehetünk elégedettek, tehát itt tovább akarjuk szigorítani a szakmai sztenderdeket, ezeket részben már meg is tettük. Azért adott esetben több fertőzés kerül nyilvánosságra, mint ahogy eddig került, mert itt szigorúbbak lettek az előírások, és tovább akarunk lépni ezen az úton. A konkrét javaslatával kapcsolatban azt tudom ígérni, hogy megvizsgáljuk, én ezt már hallottam öntől korábban is, és szerintem ez egy jogos felvetés, ennek vizsgáljuk a költségvetési hatását, mármint hogy minden osztályon legyen kézfertőtlenítő, amihez bárki hozzáférhet, ennek a költségvetési hatásait vizsgálja az államtitkárság, utána tudunk dönteni erről az ügyről.

A minimálbérrel kapcsolatos bérfeszültségekben is igaza van, és a következő kormányülések választ fognak adni erre a kérdésre.

A „közmunkás gyermekotthonokban”, ezt már említettem, hogy ez nem fordulhat elő; ha előfordulna, akkor az helytelen, az szabályellenes, úgyhogy intézkedünk, ha ilyen a tudomásunkra jut.

A bicskei történet valóban nagyon tanulságos. Erről azért hadd mondjak néhány mondatot. Valóban egy szakmai szervezet javasol valakit elismerésre, megjegyzem, az állami elismerések legalacsonyabb szintje volt, de ez most ebből a szempontból lényegtelen, mert mégiscsak elismerésről van szó, és ez továbbjut, körülbelül 5 vagy 6 szűrőn kell átmenni, amíg eljut odáig, hogy egy valóságos elismerés lesz ebből, és én utólag elrendeltem ebben az ügyben vizsgálatot. Őszintén megmondom, hogy a szakmai előterjesztést, ha már előtte 4 szűrőn átment, utána még átmegy egyen vagy kettőn, akkor én azt nem vizsgálom meg szakmailag, mert már nem az én dolgom. Az utólagos vizsgálat kideríti, hogy egyébként az a vizsgálat, amire utalnak a médiában is, hogy ez az illető, akit elismerésben részesítettünk, már korábban gyermekmolesztálási, illetve abúzusgyanúba keveredett, és egyébként őt a vizsgálat tisztázta, az korábban egy önkormányzati fenntartású intézmény volt. És ha van értelme annak, hogy egy egységes rendszer legyen, akkor például itt érdemes egy egységes rendszert létrehozni. Mi az átadás-átvételt törvényszerűen végrehajtottuk 2013-ban, és semmilyen olyan jelzést nem kaptunk a fenntartó önkormányzattól, amelyik arra utalt volna, hogy egyébként itt egy ilyen típusú, eredménytelenül, helyesebben felmentéssel végzett vizsgálat lett volna. Úgyhogy egyrészt körültekintőbben kell eljárni, másrészt pedig bizony ebből a széttagolt rendszerből, ami a települési önkormányzatoknál és mindenhol másutt is tartotta ezeket az intézményeket, ilyen hiányosságok adódnak, de bízom benne, hogy a határozottságunkat - ellentétben az előző vizsgálattal, mert nyilván akkor az se lehetett teljesen alaptalan, ha itt most alapos gyanú van - a képviselő asszony valamilyen módon konstata, hiszen elrendeltük azonnal, hogy költözzön ki. Nekünk átíratot kellett ehhez intézni az állami vagyonügynökséghez, mert övük a lakás, hogy költözzön ki a területről, és azt hiszem, most előzetes letartóztatásban van a gyanúsított. Tehát igyekeztünk ezt a vizsgálatot úgy meggyorsítani, hogy a tanúvédelem meg a sértettek védelme megvalósuljon. Kívülről hoztunk egy ideiglenes vezetőt azért, hogy a belső rendszerben ő adjon egy biztonságot azoknak, akik ebben az ügyben sértettnek tekinthetők. A vizsgálat nem zárult le, tehát ezt most mind az ártatlanság vélelmével mondom, de az eset tanulságait mindenképpen érdemes levonni.

Újra az Országos Mentőszolgálatról, Bene Ildikó képviselő asszonynak a kérdéseire a mentőállomásokkal kapcsolatban: 7 milliárd forinttal növeltük az erre fordított források számát, és ezzel a programmal továbbmegyünk, ehhez még hozzáteszünk 300 millió forintot 2017-ben. Tervezzük, erről a kormány döntött, 10 új szűrőbusznak a beállítását, mert a népegészségügyi programban az egy nagyon fontos dolog. A vastagbélrákszűrés országos kiterjesztésének a támogatása vagy honorálása, talán nem olyan jó szó, ez valóban egy fontos feladat, mert ma nem kapacitáshiány van, hanem készségihány van, tehát szándékhiány van, hogy valóban azok, akik leginkább rászorultak, elmenjenek, tehát ebben egyet kell értenem.

Rig Lajosnak a kérdése: az Országos Mentőszolgálatról már beszéltem. A konkrét ügyekre, Kőszeg és a másik város, kérem, engedje meg, hogy írásban válaszoljak, mert most itt nyilván nem vagyok a kőszegi ügyekben teljes mértékben képben.

Az egészségügyi szakdolgozók hiánya, elvándorlása: erről már valóban volt szó, és én ezt egy fontos megoldandó feladatnak tekintem. Bízom benne, hogy az a béremelési program, ami elindult, és szeretnénk 2018-ig, sőt '19-ig elvinni, ahogy említettem, a bérek megduplázása jelenteni fog valamit ebben az ügyben, de azt

tudomásul kell vennünk, hogy egyébként még egy olyan országnál is, mint Németország, ott persze a legképzettebb kutatóknak a tekintetében is a brain-drain, az agyelszívás bizony szegényebb országokból - és ebből a szempontból Magyarország mindenképpen annak tekinthető - a gazdagabb országok irányába olyan világtendencia, amire nehéz nemzeti válaszokat adni, de mindenképpen meg kell próbálni.

Révész Máriusz képviselő úr számait még ki tudom egészíteni azzal, hogy a szegénység kapcsán teljesen jogos, amit felvet, lehet, hogy egy jó szóvivőre lenne szükségünk, nem tudom, hogy képviselők lehetnek-e minisztériumi szóvivők, de az a helyzet, hogy az elmúlt 3 évben 800 ezer ember került ki a szegénység által veszélyeztetett zónából. Ez egy óriási dolog, a mélyszegénységben élők száma az elmúlt 3 évben 450 ezerről 185 ezerre csökkent, a többi számot elmondta. Hadd mondjam el azt, hogy két olyan szám van, most ezt nem árulom el, ami sajnos romlott, de az összes többi mutatóban javultunk. Ez a hőtékép, amit el fogunk mindenkire juttatni, kérem is a munkatársaimat, hogy juttassuk el, ahol a romák és a nem roma magyar lakosság fejlődését külön nézzük, azt kommunikálni fogjuk, a kommunikációs feladatokat Czibere államtitkár úrra delegálom, a jövőben, legyen szíves, ezt intenzívebben tegye meg. Hogy milyen klubokba jár többgyerekes családokként Révész Máriuszt, azt most itt nem kommentálom (*Derűtség.*), de a tréfát félretéve én azt nagyra értékelem, mert kormánypárti képviselőként sem olyan egyszerű egy olyan világban, ahol alapvetően azért mégiscsak panasz kultúra van, és mindig fogunk találni olyan szegény embert, akinek rosszabbul megy, mint korábban, és ez egy szomorú tény, és mindig fogunk találni tragikus helyzeteket, nemcsak Magyarországon, de ez nem mentesít bennünket az alól, hogy mindent megtegyünk azért, hogy ez ne legyen, és az alól sem, hogy egyébként pedig az eredményeket, annak a hármasnak, amiről beszéltem - foglalkoztatásnövelés, gazdasági növekedés, strukturális átalakítás, béremelés -, az eredményeit továbbadjuk, ebben kormánypárti képviselők sem jeleskednek mindig, hogy egy kicsit visszaadjam a bírálatot. Úgyhogy a képviselő úrnak külön köszönöm, hogy erre felhívta a figyelmet.

Fogyatékosügyben tulajdonképpen Tapolczai Gergely elmondta nagyjából azokat az eredményeket, amelyeket mi is eredménynek tartunk. Még egy fontos pont, ami tudom, hogy szívügye a képviselő úrnak, a foglalkoztatási ráta: 2011-ben 17 százaléka volt a fogyatékosfoglalkoztatás, a tavalyi évben ez tovább növekszik, mert újabb pénzek vannak, ez 25 százalék. Ez szerintem egy lényeges előrelépés. És ha a prevencióról beszélünk, akkor a kora gyermekkori intervenciók program az, amelyiknek meg kell akadályozni azt, hogy ha időben felismerjük a fogyatékos állapotot, a betegséget, a fejlődési rendellenességet, akkor már nem lesz fogyatékkal élő az, akinek így korábban kezdődhet el a terápiája.

A fogyatékos gyermekeknek a nevelőszülőknél való elhelyezése egy nagyon speciális dolog, mert azt mondtuk, amikor meghirdettük a programunkat, hogy 12 év alatt alapesetben mindenki nevelőszülőhöz menjen, ne legyenek nagy gyermekotthonok, meg kicsik sem, akkor azt mondtuk, hogy a fogyatékos gyermekek adott esetben kivételt képezhetnek, hiszen a szülőknél a teherbíró képessége meg a speciális ellátási-kezelési igények indokolhatják azt, hogy ők mégiscsak az otthon típusú ellátásban legyenek. Tehát itt külön óvatossággal kell eljárni, de ahogy említettem, a 35 milliárdos program 4000 fogyatékossgal élő személynek a lakhatási támogatását fogja jelenteni. Itt erősebb hangsúlyt kell helyeznünk a szolgáltatási környezetnek a kialakítására, ez az első körnek a tapasztalata. Nagyobb hangsúlyt kellene a foglalkoztatás megszervezésére helyezni, talán elfogadja a képviselő úr, hogy foglalkoztatást szervezni egy otthon keretében könnyebb, mint ha

egyeseivel nevelőszülőknél vagy szülőknél lennének ezek a fogyatékosok, de ezen az úton tovább kívánunk menni, ahogy ezt említettem is.

Amit Harrach képviselő úr elmondott a civil szervezeteknek, a polgári szerveződéseknek a szerepéről, azt én is fontosnak tartom. Nem tudom, tudja-e, hogy stratégiai megállapodást kötöttünk ezekkel a szervezetekkel az elmúlt évben.

A szülők felelőssége, a nyugdíjrendszer: valóban, itt folyamatosan számoljuk, csak nem szeretnénk, ha bárki hisztériát keltene ebben az ügyben, folyamatosan számoljuk azt, hogy mit is jelent a gyermekvállalás honorálása, és milyen formában lehet ezt legjobban megoldani a nyugdíjrendszerben. Itt még nem vagyunk túl közel egy igazán hatékony és egy igazán méltányos megoldáshoz, de ez a típusú, mondjuk így, szakmai, majd hogyan tudományos munka zajlik a nyugdíjfolyosítónak a szakmai köreiben, tehát ezt el kell mondanunk, és próbáljuk azt a rendszert, amit az Alaptörvény értékbelileg is meghatároz, minél inkább érvényesíteni a szociális ellátórendszerben.

Kovács József doktor úrnak a kórházkonszolidációval kapcsolatban: érdemes felhívni a figyelmet arra, hogy egy más típusú adósságkonszolidáció történik, mint eddig, egy jelentős összege a konszolidációnak, összesen ez 70 milliárd forint, 45 + 15 + 10 milliárd forint, csak 45 milliárd, amivel a kifizetetlen számlákat rendezzük, a többi olyan feltételekhez kötjük, hogy az, amire Zombor képviselő úr is utalt, a rendszer átalakításában az a nagyobb felelősség irányába mutató és a kórházak együttműködését erősítő rendszer - mi ezt úgy nevezzük, hogy reorganizáció; lehetne struktúraváltásnak is nevezni, így hívtuk a felsőoktatásban -, ezekhez a feltételekhez kötjük a 45 milliárd fölötti összegeknek a kifizetését. Ez az első lépés abban az ügyben, hogy egységesebb legyen a rendszer a betegirányításban, a betegellátásban, hiszen a beteg biztonsága a legfontosabb, a második lépés az egységes számviteli rendszer, amit a jövő évben szeretnénk bevezetni a kórházak vonatkozásában, ez egy kemény történet lesz, és aztán harmadik lépésben eljutunk ahhoz a célhoz, bízom benne, amit az államtitkár úr kitűzött magának, én is azt kívánom neki, hogy meg is érje ezt a dolgot, ha kívánhatom ezt, akkor velem együtt érje el ezt a célt, de két jelentős lépést teszünk ebben az ügyben előre.

Itt felhívnám a figyelmet a rezidensek kapcsán a rezidensösztöndíjakra, és szerintem egy tantörténet a rezidensösztöndíjak emelése - itt valaki szóba hozta a gyermekorvosokat, azt hiszem, Szabó Tímea -, a rezidenseknél plusz 200 ezer forint jár a gyermekorvosoknak, a gyermekorvosi szakképzésben lévőknek, ez szerintem egy jelentős bérnövekedést jelent, és amikor azok az anomáliák jelentkeztek, hogy a rezidensképzésből kikerülőknél csökkenni kezd a fizetése, mert már nem olyan magas, amikor elkezdenek képzett orvosként dolgozni, akkor itt is elvégeztünk egy emelést számukra, majd pedig az egész bértáblát feltöltük oda, hogy ettől kezdve ez egy folyamatosan emelkedő bérszínvonal legyen, és ezt több lépésben tettük be, több év alatt ebben több államtitkárnak a munkája benne van. Így tudunk az eseti kezelésből rendszerszerű változást csinálni, ha a gazdaság ezt lehetővé teszi.

A gyógyszeres ügyében köszönöm a visszajelzést, mi is úgy gondoljuk, hogy itt azért - ha szabad még ilyen régi emlékeket feleleveníteni - Szócska államtitkár úrnak egy nagyon komoly hőstette volt az a tárgyalási folyamat, amit a gyógyszergyártókkal folytatott, és az az új gyógyszerár-kalkulációs rendszer és befogadórendszer, amit ő honosított meg, mindenben visszaigazolta a várakozásainkat.

Zombor képviselő úrnak még annyit mondanék, Budapestről beszélt, valóban, itt az új kórházhelyszínnek a kijelölése megtörtént, és ettől függetlenül is, tehát nem kórházépítésről beszélek, az elkövetkező évi költségvetésben 40 milliárd forint van arra, hogy annak a 4 ellátó központnak, amiket Budapest vonatkozásában - észak, dél,

kelet, nyugat - kijelöltünk, a fejlesztései folyamatosan zajlanak, addig is, amíg az új kórháznak az építése elkezdődik.

Elnök asszonynak is köszönöm a megjegyzéseit az értékrenddel kapcsolatban, és hogy valóban arra nagyobb figyelmet kell fordítanunk, hogy miközben arra gondolunk, hogy a gyermekeknek az egy nagyon hasznos dolog, ha az édesanyák otthon nevelik a gyermeküket, mégiscsak a modern kor kihívásainak megfelelően lehetőséget teremtsünk arra, hogy a gyermeknevelés mellett munkát lehessen vállalni. A gyed, gyes új rendszere, hogy akkor is megkapják a gyermekek utáni pluszellátást, ha munkába áll az édesanya fél év után, szerintem egy nagyon jelentős előrelépés ebbe az irányba. Itt nagyon jó számaink vannak, hogy milyen gyorsan reagálnak, egyébként, úgy látom, a kismamák azok, akik legjobban figyelik a híreket és a velük kapcsolatos ellátási formák és szabályok változását, tehát nagyon hamar reagálnak arra, rögtön az első körben több tízezren léptek be ebbe a körbe, hogy egyszerre kapják meg a gyeset, és egyébként pedig mennek vissza a munkavállalásba. *(Jelzésre:)* Azt mondja az államtitkár asszony, akinek tudni kell a számokat, hogy 50 ezer főről beszélünk, tehát 50 ezer kismama úgy kapja meg továbbra is a gyeset, hogy közben munkába állhat. Köszönöm szépen a figyelmet.

Az ülés berekesztése

ELNÖK: Tisztelt Miniszter Úr! Államtitkár Asszony! Államtitkár Urak! Köszönjük szépen, hogy elfáradtak a mai bizottsági meghallgatásra. Ezennel a bizottsági ülést lezárom, további jó munkát kívánok mindenkinek a mai napra!

(Az ülés befejezésének időpontja: 11 óra 13 perc)

Dr. Selmeczi Gabriella
a bizottság alelnöke

Jegyzőkönyvvezetők: Morvai Elvira és Prin Andrea